

எழு சிறுகதைகள்

(பதினமூன்று படைப்பாளிகளின் சிறுகதைகள்)

EZHU Sirukathaikal,
a Collection of Short Stories
by thirteen writers

முதற்பதிப்பு
பெப்ரவரி 2001

வடிவமைப்பு
எஸ். சித்திரநாயகி

அட்டை
உயிரோவியம்
சி. செவ்வேள்

ஓவியங்கள்
பயஸ்

அச்சுப் பதிப்பு
வவுனியா வடக்கு பல நோக்கு கூட்டுறவுச்
சங்கப் பதிப்பகம்

அட்டைப் பதிவு
அந்திவாணம் பதிப்பகம்

விலை ரூபா 100/=

எழு வெளியீட்டகம்
எழு கலை இலக்கியப் பேரவை,
2ம் வட்டாரம்,
புதுக்குடியிருப்பு, முல்லைத்தீவு.

மூத்த எழுத்தாளர்
என் சா. அரியநாயகம் ஐயாவுக்கு

உள்ளே

- 01 இயல்பு
 தமிழ்மாறன்
- 05 அவன் வருவானா?
 சிந்துஜா வித்தியாசாகர்
 ஈழநாடு 1999
- 09 தேங்காய்ச்சொட்டு
 ந. மயூரரூபன்
 ஈழநாதம் / சரிநிகர் 1999
- 14 நாகங்கள்
 ஆவரங்கால் சுதன்
 ஈழநாதம் 2001
- 18 மீண்டும் மீண்டும்
 நாதவலை மனோரஞ்சிதன்
 ஈழநாடு 1998
- 22 ஊற்றுக்கண்
 சுதந்திரன்
 ஈழநாடு 1998
- 26 துயர்ப்பொழுது
 முல்லைக்கமல்
 ஈழநாடு 1998
- 34 போதனை
 கை. சரவணன்
 ஈழநாடு 1998
- 39 புளியமரம்
 ஆ. ந பொற்கோ
- 44 இருளிலிருந்து
 பு. சத்தியமூர்த்தி
 வெளிச்சம் 1994
- 49 வெள்ளைத்துணி
 ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்
- 55 தேவர்கள்
 இனுவையூர் சிதம்பரதிருச்செந்திநாதன்
 ஈழநாடு 1998
- 60 பலிக்கடாக்கள்
 க. சா. அரியநாயகம்
 ஈழநாடு 1998

இயல்பு

அது ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை. பொதுவாகவே எல்லா ஞாயிற்றுக்கிழமையுமே இப்படித்தான். அக்கா விடம் கொஞ்சம் கூடுதலாகவே தட்டுவாங்க வேண்டியிருக்கும்.

“நானைக்கு பள்ளிக்கூடம். புத்தகங்கள் எல்லாம் பரவிக்கிடக்குது தம்பி”

கூப்பிட்டவுடனே அக்காவின் அருகில் நான் நிற்பேன்

“என்னடா மேசையெல்லாம் புத்தகங்கள் பரவிக்கிடக்குது? வடிவாக அடுக்கி வையடா”

செல்லமாக கண்டிப்பாள் அக்கா, நான் அக்கா சொன்ன படியே செய்வேன். அது திருப்தியில்லையென்றால் அக்கா திரும்ப அதைச் சரியாக வடிவாகச் செய்வா.

இப்படித்தான், எதிலையும் அக்கா நீற்தான், பள்ளிக்கூடம் போறதுக்கு என்னை தனிய விடமாட்டா, நான் வேளைக்குப் போய் அங்க மற்றப்பிள்ளையளோட விளையாடி உடுப்பையெல்லாம் ஊத்தையாக்கி விடுவேன். என்று தன்னுடன் சைக்கிளில் என்னை ஏற்றிப்போவா அக்கா,

என்னைப் போல அக்காவும் நேரத்திற்கு வெளிக்கிடத் தொடங்குவா நான் கெதியாக நெடியா கிடுவன்

தமிழ்மாறன்

தமிழ்மாறன்
 போராளிக் கவிஞர்,
 பாடலாசிரியர். பல்வேறு
 பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில்
 தன்னுடைய ஆளுமையை
 வெளிப்படுத்தி வருகிறார்.
 இவரின் இன்னொரு
 பரிமாணம்
 சிறுகதை முயற்சி

அக்கா திரும்பத் திரும்ப தலைமுடியை இழுத்துப் பின்னிக்கொண்டிருப்பா, நேரம் போய்க் கொண்டிருக்கும். எனக்கு ஒரே அந்தரமாக இருக்கும். அக்கா இன்னும் பின்னி முடித் திருக்கமாட்டா.

பள்ளிக்கூடத்திற்கு மட்டும் இரட்டைப் பின்னல்தான் பின்னுவா. வேற எங்கயாவது போவதென்றால் ஒற்றைப் பின்னல்தான் பின்னுவா. பின்னல் அக்காவின் இடுப்பு வரை நீண்டிருக்கும். அக்காவின் சினேகிதிகளெல்லாம் அந்தக் கூந்தலைப் பார்த்து,

“சந்தியா உன்ரை தலைமயிர் நல்ல நீளமடி”

என்று சொல்லினம்? எனக்கெண்டால் எரிச்சல்தான் வரும். இந்தத்தலைமயிராலதானே வேளைக்கு பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போய் விளையாட ஏலாமக் கிடக்குது. இதை இழுத்துப் பின்னவே ஒருநாள் பிடிக்கும்.

அக்கா பின்னல் இரண்டையும் பின்னுக்கு விட்டதே கிடையாது. ஒன்றைப் பின்னுக்கும் மற்றதை முன்னுக்கும் தான் விட்டிருப்பா.

‘ஏனக்கா ஒரு பின்னலை முன்னுக்கும் மற்றதை பின்னுக்கும் விடுறீங்கள்’ ஒரு நாள் கேட்டுவிட்டேன்.

அக்கா உள்ளுக்குள் சிரித்துக் கொண்டா. எதுவும் சொல்லவில்லை. அந்தச் சிரிப்பின் அர்த்தம் எனக்கு விளங்கவில்லை.

0 0 0

ஒரு நாள் பள்ளிக்கூடம் போகும் போது அக்காவின் தோட்டிலிருந்த “கல்லொண்டைக் காணல்ல” என்று நான் சொன்னபோது அக்கா திடுமென அதிலயே சைக்கிளை நிற்பாட்டிப்போட்டா. காதில் கை வைத்து தோட்டைத் தடவிப் பார்த்தா. பிறகு என்னைக் கொண்டு போய் பள்ளிக்கூடத்தில் விட்டிற்று அக்கா வீட்டுக்குப்போய் தோட்டை மாத்திக் கொண்டு வந்தா!

சில நேரங்களில் அம்மா ஏசியிருந்தும் கூட தன்னை அலங்கரித்து திரிவதை நிறுத்தவே இல்லை. அக்கா சிரித்து சமாளித்து விடும். அம்மா அந்தச் சிரிப்பைக் காண்பதற்காகவே ஏசுவது போல் படும். அக்கா அப்படித் திரிவதில் எனக்கும் விருப்பந்தான். தான் வெளிக்கிட்ட பிறகும் ‘தம்பி நல்லா இருக்காடா’ என கேட்காமல் விடுவதேயில்லை சிலவேளை நான் திருத்தம் சொல்வதுண்டு.

0 0 0

அக்காவிடம் வரும் சினேகிதிகள் சிலர் அக்காவை “சந்தி” என்றுதான் கூப்பிடுவினம். எனக்கென்றால் பட்டென்று கோபம் வந்திடும்.

“தம்பி சந்திநிக்குதா”

நான் சொல்லுவன், ‘நீங்கள் வந்த பாதையால கொஞ்சத் தூரம் போனால் நீங்கள் தேடுற சந்தி வரும்’ என்று.

அண்டைக்கு வந்த சினேகிதிகள் இரண்டு பேருமே வழமையை விட வித்தியாசமாகத்தான் இருந்தார்கள். அக்காவும் கூட ஒரு மாதிரித்தான் இருந்தா. நான் எதுவும் கேக்கவில்லை. ஆனால், எனக்கு என்னவோ மாதிரிக்கிடந்தது.

அன்றும் ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை.

“அக்கா நான் விளையாடிப்போட்டு வாறனக்கா” “இஞ்சை வாடா, உனக்கு இன்னும் ஒழுங்காக தலைமயிரை இழுக்கத் தெரியாதா” என்றபடி என்ற கன்னத்தில் பிடித்துக் கொண்டு திரும்பத் தான் தலை இழுத்துவிட்டா. நான் எங்க வெளிக்கிட்டாலும் இப்படித்தான் அக்கா நீற்பண்ணி விடும்.

“கெதியில வந்து ஒழுங்காப் படி” என்று சொல்லியபடி நான் வெளியில போகும் போது கேற்பவரையும் வந்திட்டு உள்ளுக்குப் போய்விட்டா.

படிப்பு என்றால் அக்காவுக்கு உயிர்மாதிரி, அம்மாவும் எப்பவும் அக்காவின் படிப்பில் அக்கறை காட்டியபடிதான் இருந்தா. நான் விளையாடிப்போட்டு வந்த போது வீட்டில் அக்காவின் நடமாட்டத்தைக் காணவில்லை, அம்மா ஒரு மாதிரியாக இருந்தா. கண்கள் சிவந்து போய், “ஏனம்மா, இப்படி இருக்கிறீங்கள், அக்கா எங்க” என்று கேட்டன்;

அம்மா ஒண்டுஞ் சொல்லாமல் அக்கா எழுதின கடிதத்தை தந்தா.

நான் அழத் தொடங்கிட்டன். இந்த நிமிசமே அக்காவை பார்க்க வேணும் போல இருந்தது. அம்மா சொன்னா “அவள் திரும்பி வந்திடுவாள்” எனக்கு முன்பே அம்மா அழுதிருந்தா—

நான் நம்பியே இருந்தேன் அக்கா வரும் என்று

0 0 0

இன்றும் ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை, அக்கா வந்திருந்தா. இரண்டு வருடத்திற்குப் பிறகு கண்ட அக்காவைப் பார்த்து கிறுகதைகள்

பூரித்துப் போனேன். வார்த்தைகள் வர மறுத்து எனக்கு அழு கையும் சந்தோசமும் கலந்து வந்தது.

‘என்னடா வெருளுறாய்? கிட்டவா!’

என்றபடி என்ற கையைப் பிடிச்சுக் கொண்டு கதிரையீல் இருந்தா.

அக்காவைப் பார்க்க என்னவோ மாதிரி இருந்தது. ‘ஏனக்கா இப்பிடியெல்லாம்’ என்று கேட்டேன். ‘அதிருக்கட்டும் என்ன வலு லுக்கா இருக்கிறாய் வடிவாகத்தலையெல்லாம் இழுத்து எல்லாம் ஒழுங்காக வைத்து சூ! பெரிய ஆளாயிட்டாய் என்ன?’

அக்காவின் கேள்விக்கு நான் பதில் சொல்லவில்லை.

‘நல்லாப் படிக்கிறியா? என்று திரும்பவும் கேட்டா.

‘நீ படிப்பை குழப்பிப்போட்டாய் தானே அக்கா’ என்றேன் அக்கா சிரித்தாள். பிறகு,

‘நான் இப்பவும் படிச்சுக்கொண்டுதான் இருக்கிறேன் பன் எவளவோ விசயங்கள் இப்ப எனக்குத் தெரியும்’ என்றாள்.

அக்காவின் முகம் முன்பைவிட கறுப்பாய் இருந்தது. அந்த இனிமையான பார்வை அப்படியேதான் இருந்தது. அதே துருதுருப்பும் கூட. இல்லாமல் இருந்தது காதில் இருந்த அழகான தோடு, நீளத்தலையமீர், ஸ்ரிக்கர் பொட்டு அக்கா வந்து போன நாளுக்கு பிறகு எனக்கு இன்னும் அழகையும் அந்தரமுமாக இருக்கிறது.

பக்கத்து வீட்டில் செல்வி அக்கா எப்பவும் பாடிக் கொண்டு இருப்பா. அவளுக்கு பாட்டெண்டால் நல்ல விருப்பம். எப்பவும் ரேடியோவோடதான் அவவைக் காணலாம். அப்பிடியொரு பாட்டுப் பைத்தியம்.

இப்பவும் பாடிக் கேக்குது. அவவுக்கும் தலைமுடி ஓரளவுக்கு நீளம்தான். அதை எப்பவும் இழுத்துப் பின்னியபடி.

அதில் பூவை வைத்தபடி.

காதுத்தோட்டை மாறி மாறிக் கண்ணாடியில் பாத்தபடி.

இப்படித்தானே அக்காவும் இருந்தவ!

எனக்குச் சிரிப்பு வருகுது?

□ □

அவன் வருவானா?

அன்றைய இரவைப் பகல் திருடிக்கொண்டிருந்தது அம்மா இம்முறையும் புதுத்தெர்புடன் தயாரானாள். மகனைத்தேடிச் செல்லும் போதெல்லாம் அர்மா புதுப் பிறவியாவாள். அடிக்கடி மகனைத்தேடி அவர்களிடம் செல்வதற்கும் அவள் மனது உடன் படுவதில்லை. ஆனாலும் பெற்றவயிறு அக்கினிக்குண்டமாய் எரியும்போது அவளால் இருக்கவும் முடிவதில்லை இம்முறை எப்படியேனும் மகனைக் கண்டுவிட வேண்டும் என்கின்ற ஏக்கம் அவளுக்குள் அவளது ஓர் செல்வமகள் நித்திரைப்பாயிலேயே நச்சரிக்கத் தொடங்கியிருந்தாள்.

என்றும்போல் அவர்கள் இன்றும் ‘அவன் வருவான்’ என்ற பல்லவியைப் பாடாமல் விட்டால் சரி அவர்களிடம் செல்வதென்றாலே அம்மாவை தீயில் தள்ளிவிடுவது போலிருக்கும். பெற்ற தாயின் தவிப்பை உணராதவர்கள் தானே அவர்களும் இல்லையென்றால் ஒரு தடவையாவது அவளின் மகனை வீட்டுக்கு அனுப்பி வைக்கலாந்தானே? ச்சே, மனதுக்கு ஆறுதல் தரக் கூடியதாக என்னதான் சொல்கிறார்கள்? மலையாளில் அவர்கள் மீது எரிச்சலும் கோப உஸ்ஸமும் வந்தாலும் ஏனோ அவர்களைப் பார்த்தவுடன் அம்மாதானும் தாய்தான் என்பதை நிரூபிப்பாள்.

□ சிந்துலா வித்தியாசாகர்

ஈழநாடு வாரமலர்
மூலம் எழுதத் தொடங்கிய
இவர் சிறுகதைகள்,
கவிதைகள், கட்டுரைகள்
போன்றவற்றில் ஈழநாடு
கொண்டவர்?
ஈழநாடு பத்தாம் ஆண்டு
இலக்கியப் போட்டியில்
இவரது சிறுகதை
முதலிடம் பெற்றது?

எப்படியோ மகளின் திருமணத்திற்காவது மகனை வீட்டிற்கு வரவழைத்து விடவேண்டும் என்ற துடிப்பு அம்மாவுக்குள் றொக்கெற் வேகத்தில் இயக்கம் காட்டியது. அவள் மகனைப் பற்றி சனங்கள் ஏதேதோ வெல்லாம் கதைக்குதுகள்.

தன் பாதையை விட்டு மகன் விலத்தியிருக்கமாட்டான் என்பதில் அம்மாவிற்கு நம்பிக்கை விகிதாசாரமெல்லாம் தாண்டியிருந்தது.

இல்லையென்றால் அவளும் அவர்களிடம் சென்று விசாரிக்காமல் இருந்துவிட்டிருப்பாளே. இம்முறையுடன் அவர்களிடம் செல்வதில்லையென அம்மா தீர்மானம் எடுத்துவிட்டிருந்தாள்.

அவர்கள் திரும்பவும் அதையேதான் தனக்குக் கூறுவார்களோ? என்பதை நினைக்கும் போதே அம்மாவின் மனதுக்குள் கவலை மிருதங்கம் வாசித்தது.

0 0 0

அம்மா இப்போது நான்கு பிள்ளைகளுக்கு மட்டும் தான் அன்னையில்லை. 'கணவனை காலனிடம், என்றோ அனுப்பி விட்டு பூவையும், பொட்டையும் அவள் மறந்திருந்தாள். அவளின் மூத்த மகன் இன்று வரைக்கும் அம்மா தேடி அலைந்து திரியக் காரணமானவன்.

அடுத்தவன் நகுலன். அம்மாவின் பிள்ளைகளிலேயே பயத்தோடு ஒத்துழைக்கும் ரகம். ஆனால் நகுலன் எப்படிப் போனான், சண்டை செய்தான், வீட்டிற்கு திருவுருவப்படமாய் வந்தான் என்பதையெல்லாம் எண்ணும்போது முகத்தில் யாரும் திகைப்பைப் பூசிக்கொள்ளாமல் இருக்க முடியாது.

நகுலனுக்கு அம்மா மூன்று கார்த்திகை மாதம் விளக்கேற்றி விட்டாள். சிறு இழப்புக்களையும் தாங்கிக் கொள்ள முடியாத மனிதாபிமான உணர்வுள்ளவர்களாலேயே திடமான உறுதியுடன் இருக்கமுடியும். அப்படித்தான் நகுலனும் பின்னுக்கு மாறியிருக்க சந்தர்ப்பம் உண்டு.

அம்மாவுக்கு மூன்றாவதும் மகனே; கணேசன்தான் வீட்டில் வரவு செலவுத் திட்டத்தின் சூத்திரதாரி. உழைப்பிற்கு இன்னொரு இலக்கணம். மூத்த அண்ணன் மீது தொன் கணக்கில் கணேசனுக்கு கோபம். ஐந்து வருடமாய் கடிதம் கூடப்போடாத அண்ணனை நினைக்கையில் அவனுக்கு மனதுக்குள் எரிச்சல் பற்றிக்கொள்ளும்.

பெண்குழந்தை இல்லையென்ற குறைபோக்க வந்தவள் தான் தர்ஷிகா? செல்லம் என்பது அவளது பிறவிச்சொத்து. படிப்பில் பாவற்காயும், பலாப்பழமும் பாதி பாதி. இருந்தும் அவளுக்குத் தெரியாமல் இந்த உலகில் எதுவும் நடந்தேற வாய்ப்புகள் அரிது. ரேடியோ அவளுக்குக் குழந்தை:

06

எழு

நறுகதைகள் களை மீதப்படுத்துவான்; இதற்கெல்லாம் அவளுக்குத்தடை

போடவீட்டில் எவரும் முனைவதில்லை. அந்த தர்ஷிகா இப்போது இன்னொருவனுக்கு சமுத்து நீட்டத் தயாராய் ...

0 0 0

தர்ஷிகாவுடன் அம்மா இன்று அவர்களிடம் செல்கிறாள். கட்டாயம் அவர்கள் மகனை திருமணத்திற்கு அனுப்பி வைப்பார்கள் என்று அவள் எவ்றென்ற அளவிற்கு நம்பினாள்.

ஐந்து வருடமாய் காணாத மகன் எப்படி வளர்ந்திருப்பான்? சாப்பாடு தண்ணியில்லாமல் எலும்பும் தோலுமாய் இருப்பானோ? எது எப்படியோ மகனை ஒருதரம் பார்த்து விட்டாலே அவள் மனதில் ஆயிரம் பல்புகள் ஒளிவிடும்.

தங்கச்சிக்குத் திருமணம் என்றாலே எவ்வளவு சந்தோசப்படுவான். தங்கச்சி மீது தான் அவனுக்கு கடலுக்கும் அலைக்குமான பாச உறவே உண்டு.

ஒவ்வொரு தடவை அவர்களிடம் செல்லும்போதும் எப்படியோ சமாதானம் செய்து அம்மாவை அனுப்பிவிடுவார்கள். எவ்வளவோ அன்பாக நடந்துகொள்வார்கள். இருந்தும் என்ன, தனக்கு மகனைக் காட்டாத கோபம் அம்மாவுக்கு அதிகரிப்பதே வழக்கம்.

மகனுக்கு பிறந்த நாள் என்று ஒரு திருமணத்திற்கு தேவையான பலகாரத்துடன் ஒருமுறை அவர்களிடம் சென்றிருக்கிறாள்.

'அம்மா நாங்களும் அவரைச் சந்திப்பம். எல்லாம் அவரிடச் சொல்லுவம். நீங்கள் கவலைப்படாமல் இருங்கோம்மா!, இதுதான் அவர்களின் வாயால் உதிரும். இந்தப்பொடியள் எப்ப அவனைச் சந்திப்பது? பிறகு நான் என்னைக்கு என்றை பிள்ளையைக் காணுறது? ஏக்கத்தோடு அம்மா வீடு திரும்புவாள்.

சிந்தனைகளுடன் அவர்களின் வாசற்கதவை திறந்தவாறே குரல் கொடுத்தாள். வழக்கமாக வரும் அவர்கள் மூவரும் வந்தனர்.

'என்னம்மா எப்பிடிச்சுகங்கள்?' ஒருமித்து மூவரும் கேட்டனர்.

'தம்பியவை பிள்ளைக்கு கலியாணம் வாறமாதம் நடக்கப் போகுது. அதுக்கெண்டாலும் அவனைவீட்டை அனுப்புங்கோ' அம்மா நேரடியாக விடயத்திற்கே வந்தாள். அவளது சேலைத் தலைப்பு கண்கள் மீது படர்ந்திருந்தது.

'அம்மா! கட்டாயம் சொல்லுவம் வேலையில்லாமல் இருந்தால் அவன் வருவான். நீங்கள் யோசிக்காதையுங்கோ.'

அவர்களின் சொற்கள் அம்மாவுக்கு திருப்தி அளித்ததும், அளிக்காததுமாக இருந்தபோதும் தான், கொண்டுவந்த சாமான்களை அவர்களிடம் கொடுத்துவிட்டு சிறிய இடைவெளியின் பின் அம்மாவும் தர்ஷிகாவும் வீடு வரும்பினார்கள்.

07

எழு

நறுகதைகள்

அம்மாவையே அவர்கள் நோக்கியபடி இருந்தார்கள். அம்மா பார்வையில் இருந்து அகன்ற போது திரும்பினார்கள். அவர்களின் கண்கள் இன்றும் பனித்திருந்தன.

அடுத்த மாதம் தன் மகன் எப்படியேனும் வருவான் என அம்மாவுக்குள் பூரிப்பு. மூத்த தமையன்தான் தன் திருமணத்திற்கு தோழனாக இருக்க வேண்டும் என்று அடம் பிடித்த தர்ஷிகாவிற்கு சந்தோசத்தின் மடங்குகள் அதிகரித்தன.

அவர்கள் அண்ணனிடம் கூறியதும் அவனுக்கு தலைகால் புரியாத மகிழ்ச்சியாய் இருக்கும். நான்தானே அவருக்கு உயிர் வரட்டும், அவர் ஐஞ்சு வருசமாய் கடிதம் வேண்டாம், நான் நல்லாய் இருக்கிறேன் எண்டாவது ஆரிட்டயும் சொல்லியனுப்பியிருக்கலாந்தானே!

தர்ஷிகா தாயிடம் சினுங்கலுடன் புழுகியடித்துக்கொண்டு வந்தாள்.

அவர்கள் அம்மாவை சமாளித்து அனுப்பியவர்களாய் இருந்தாலும் மிகுந்த சங்கடத்துடன் நெளியவேண்டி இருந்தது. அம்மா வீட்டிற்கு திருமணத்திற்கு முதல் நாளே அவர்கள் சென்றுவிடவேண்டும். அம்மாவின் மகனாய் திருமண வீட்டில் அவர்கள் தான் இருக்கப்போகிறார்கள்.

அம்மாவுக்கு தன் மகன் வரவில்லையே என்கிற கவலை துளிகூட வர அவர்கள் இடமளிக்கப்பேரவதில்லை. ஏதோ ஒரு பொய்யைக் கூறி அம்மாவையும் தர்ஷிகாவையும் அவர்களால் கட்டுப்படுத்த முடியும். அம்மாவின் வீடு ஒப்புக்குத்தான் திருமண வீடாக இருக்கப்போகிறது. அம்மா ஒரு புறம் மகன் வரவில்லையென்கின்ற கவலையை வெளிக்காட்டாமல் உள்ளூக்குள் கவலையை விதைக்கப்போகிறாள்.

அண்ணன் இல்லையென்கின்ற வாட்டம் தர்ஷிகாவின் முகத்தில் எப்படியும் தெரியத்தான் போகிறது. அவர்களும் அம்மாவை மகிழ்விக்கப் படாதபாடு படப்போனாலும் மனதின் ஓரத்தில் அவனையே இருத்தப்போகிறார்கள்.

அவன் வரமாட்டான் என்று அம்மாவிடம் கூற அவர்களால் முடியவில்லை. கூறவும் கூடாதுதான். அம்மாவின் மகன் வருவான். அவன் வரவேண்டும். மீண்டும் புதிதாய் அவன் எம்மண்ணில் முளைக்க வேண்டும்.

காலங்கள் களியட்டும். அதுவரைக்கும் அம்மாவும் மகன் வருவான் என்றே எண்ணியிருக்கட்டும். □ □

தேங்காய்ச் சொட்டு

அம்மா ஒவ்வொரு நாளும் எரிச் சலோடும் சலிப்போடும் சொல்லிக் கொண்டிருப்பா.

“அரிசிப்பையை ஓட்டை போட்டுட்டு”

“அப்பளத்தைக் காணேல்ல”

“தேங்காய்ப் பாதியைச் சுரண்டிப் போட்டு”

இப்படி அடிக்கடி அம்மா முறு முறுத்துக் கொண்டிருப்பா இதுக்கு என்ன செய்யிறது? ஒரு நாளெண்டாலும் பறவாயில்லை. எந்தநாளும் இப்படித்தான் சரியான தொந்தரவு என்ன செய்யலாமெண்டு யோசிச்சன். எலிப் பொறி கண்ணில் பட்டது. எனக்கு பால மாத்தான் இருந்தது. ஆனால் என்னத்தச் செய்யிறது?

அணில் தேங்காய்ச் சொட்டினர் மணத்துக்கு கட்டாயம் வருமெண்டு எனக்குத் தெரியும்.

இந்த அணில் தேங்காய்ச் சொட்டத் தேடிவாறாத நினைச் சுப் பாக்கேக்குள்ள, நாங்கள் எந்தச் சொட்டப் பாத்து யாழ்ப்பாணத்துக்கு திரும்பி வந்தனாங்கள் என்று எனக்கு மட்டுமில்ல வந்த எல்லாருக்கும் ... பிறகு கூட விளங்கேல்லைத்தான்.

□ ந. மயூரரூபன்

கவிதை, நாடகங்களில் ஈடுபாடு கொண்ட இவர் ஆசிரியராகக் கடமை புரிந்து வருகிறார்.

சரி வந்ததுதான் வந்தம்— ஆனா இங்க — அந்த அணில் மாதிரி என்ன தொந்தரவு செய்தனாங்கள்? நாங்களும் எங்கட பாடுமெண்டு அவங்கள் சொன்னதக் கேட்டுக் கொண்டு தானே இருந்தம்?

ஒருத்தற்றை சோலிக்குக் கூடப் போகேல்லை:

நான் .. அந்த அணிலைக் கூட .. எத்தினதரம் யோசிச்சு - மனமில்லாம - கடைசியா .. அதிர் ஆக்கினை பொறுக்கமாட்டாமத்தான்:

ஆனா நாங்கள்?

இவங்கள் எங்களை இப்பிடிச் செய்யிறத்துக்கு முன்னால நான் அந்த அணிலுக்காக யோசிச்சு மாதிரி யோசிச்சிருப்பாங்களே?

அப்படி யோசிச்சிருப்பாங்களெண்டு நானெண்டா நினைக்கேல்ல, அந்தப்பொறியை ஏத்திப்போட்டுப் பட்டபாடு எனக்குத் தெரியும்:

அணில் கீச் .. கீச் என்று கத்தேக்குள்ள நெஞ்சுக்குள்ள ஒரு தடக் பொறுக்கமாட்டாம பொறியைக் கழட்டி விடுவமோ எண்டும் நினைச்சன்.

இடைக்கிடை பொறி வைச்ச இடத்தை ஓரக்கண்ணால பார்த்துக்கொண்டும் இருந்தன்.

அணில் வரேல்ல, எனக்கு அப்பிடிப் பாத்துக்கொண்டிருக்கத் தைரியமில்லை, எழும்பிப் போயேவிட்டன்.

எங்களை — அதுதான் என்னையும் என்ற சினேகிதியையும் பிடிச்சுக்கொண்டு போகேக்குள்ள எனக்கு இதொண்டும் நினைவு வரேல்ல, லேசான பயந்தான் இருந்தது. விசாரிச்சுப்போட்டு விட்டிடுவாங்கள்தானே:

ஆனா — நாலைஞ்ச ஆமிக்காரங்கள் — எனக்கு — பயங்கரமா ஏதோ நினைவுகள் —

ஆரோ கையைப் பிடிச்சுக் கூட்டிக் கொண்டுவந்து இருட்டுக்குள்ள தள்ளிவிட — சுத்திவரப் பேயள் நிண்டு குதிக்கிற மாதிரி எனக்கு என்ன செய்யிறதெண்டு தெரியேல்லை, மரத்துப்போன மாதிரி

ஏதோ ஒண்டு என்னக் கெளவிப் பிடிச்ச மாதிரி ....

அந்த நேரத்திலையும் நான் இதத்தான் யோசிச்சநான். நான் இல்லை நாங்கள் அப்பிடி என்னதான் செய்தனாங்கள்? அதுக்கு இப்பகூடி விடை கிடைக்கேல்லை.

நான் அந்த அணிலுக்கு வச்ச பொறியை எடுத்து விடுவமோ எண்டு யோசிச்சமாதிரி அவங்கள் யோசிச்சிருப்பாங்களே ?

அப்பிடி யோசிச்சிருக்க மாட்டாங்களெண்டு அப்பதான் விளங்கிச்சுது. முந்திக் கேள்விப்பட்ட விசயங்களுக்கு இப்பதான் வடிவம் கிடைச்சது.

நான் அந்த அணிலைப் பிடிச்ச வைச்ச ஒரு சித்திரவதை கூடச் செய்யேல்லை. அதைச் சீண்டிவிட்டு வேடிக்கை பாக்கேல்லை. அதுக்குப் பல்லால கடிக்கேல்லை. நெருப்பால சுடேல்ல. அடிக்கக்கூட இல்லை. அதிர் தன்மானத்தைச் சுடுற மாதிரி மானத்தோட விளையாடேல்ல:

ஒரேயொரு சத்தந்தான் 'படார்' என்று கேட்டுது. ஓடிப் போய்ப் பாத்தன். தலை பொறியுக்குள்ள அம்பிட்டுட்டுது. பொறியை ஒருசுற்றுச் சுற்றி இழுத்துப் போட்டு அடங்கி விட்டுது. கண நேரந்தான்.

ஆனா .. அவங்கள் எங்களை - நாள் முழுக்க அறையுக்குள்ள அடைச்ச வைச்ச .. வாறவங்கள் போறவங்களெல்லாம் —

அதுகெல்லாம் என்னத்துக்கு இப்ப — அதுகெல்லாம் என்னத்துக்கு இப்ப கூட .. அதை நினைக்கேக்குள்ள முகம் உடம்பெல்லாம் தீப்பிடிச்ச மாதிரி —

அப்படி ஒரு உணர்வுதான் — ஆனா என்ற உடம்பு?

எங்களை மோசமா சித்திரவதை செய்தாங்கள்:

என்னென்ன செய்யமுடியுமோ எல்லாம் செய்தாங்கள்.

முதலில பெருங்குரலில அலறினாங்கள்தான் — ஆனா போகப்போக — குரல் வரேல்லை. எவளவு நேரமெண்டு அலறுறது? தொண்டையும் வறண்டு போட்டுது.

உடம்பெல்லாம் கந்தலாப் போனமாதிரி — தொய்ஞ்சு கிடந்துது —

வேதனை, உடம்பெல்லாம் நோ — அசையமுடியேல்ல,

நெருப்புப் பிடிச்சமாதிரி ஒரு உணர்வு. கண்ணில சூடான நீர்திரண்டு வழிஞ்சுது:

சிகரட்டுப் புண்களும் பல்லுக்காயங்களும் அடியினர் வலிகளும் மரத்துப் போனமாதிரி நினைப்பு;

எனக்கு என் மேலேயே ஆத்திரம் வந்தது. ஏன் இன்னும் உயிர் போகேல்லை?

இருட்டினாப்பிறகு ரெண்டுபேர் வந்தாங்கள். என்னையும் என்ற சினேகிதியையும் இழுத்துக்கொண்டு போனாங்கள். அந்த இருட்டுக்குள்ள காத்தினர் 'ஊ' எண்ட ஊளையில் அது ஒரு வெளியெண்டு தெரிஞ்சது. அதோட நடக்கப் போறதும் தெரிஞ்சது.

அணில் பொறியில் அம்பிட்டவுடன நான் அம்மாவக் கூப்பிட்டன்.

அதை அங்கால தூக்கிக் கொண்டு போகச்சொல்லிக் கத்தினன். அம்மா குசினிக்குள்ள இருந்தபடியே என்னையே தூக்கிக் கொண்டு போய் வெளியில் போடச் சொன்னா.

'ஐயோ எனக்குத் தெரியாது' எண்டு நான் அந்தப் பக்கமே பாக்காமல் வெளியில் ஓடிவிட்டன்.

பேந்து அதை தம்பிதான் எடுத்துக்கொண்டு போய் வெட்டித் தாட்டவன்.

அண்டைக்கு நான் திரும்ப வீட்டுக்குள்ள போனபோது பாத்தன். அது கொஞ்சம் பெரிய அணில்மாதிரி எனக்குத் தெரிஞ்சது.

வளையில் இருந்து கொண்டு வாலைத் தூக்கித் தூக்கி அடிச்சபடி கிச் கிச் .. எண்டு கத்திக் கொண்டிருந்தது.

அது தாய் அணில் போல ..

ஓ! அதுதான் அந்த — அடிபட்டுச் செத்ததின்ர தாய் —

அது அண்டுமுழுக்க அந்த இடத்தில நிண்டு வாலை அடிச் சக்கொண்டு கத்திக்கொண்டே இருந்தது.

இடைக்கிடை வளையில் அங்கையுமிஞ்சையும் ஓடிப்போட்டு வந்து திரும்பவும் கத்திச்சது.

அது தன்ர குட்டியணிலக் கூப்பிடுறது போல எனக்கு இருந்தது.

நிலைகொள்ளாமல் அது தவிச்சக் கொண்டிருக்குது எண்டு நான் ஊகிச்சன்.

எனக்குச் சரியான கவலையாக இருந்தது. அந்த தாயணில் அழுதிற மாதிரி ஒரு நினைப்பு.

எனக்கு அண்டைக்கு நித்திரையே வரேல்லை.

அழுது கொண்டதான் படுத்திருந்தன்.

இப்ப — எனக்கு இந்த தாயணில் நினைக்கேக்குள்ள என்ற அம்மாவின்ர நினைப்புத்தான் வரும்.

அவவும் இப்பிடித்தான். ரியூசனுக்குப் போனபிள்ளைவரு குது வருகுது — எண்டு வாசலையே பாத்துக் கொண்டு நிண்டிருப்பா.

எத்தின நாள் சாப்பாடில்லாம சுருண்டிருப்பா. — எவளவு இரவுகள் நித்திரை இல்லாம கண்ணீர் விட்டுப் புலப்பியிருப்பா.

எனக்கு இப்பவும் கவலையாத்தான் கிடக்குது.

எங்களுக்கு முதல் புதைஞ்சவையெல்லாம் கிண்டித் தூக்கி ஆராய்ச்சி செய்யினம்.

அம்மாவுக்கு — அது — என்ற நினைப்பை இன்னும் நல்லாக்கிளறி விட்டிருக்குமெண்டு நினைக்கிறன்.

அங்கை அம்மா... என்னை அடையாளங் காண காத்துக் கொண்டிருப்பா.

அது சரி ..

அந்தக் குட்டியணிலினர் கெதிமற்ற அணிலுகளுக்கும் தெரிஞ்சிருக்குமோ? தெரிஞ்சிருக்காதெண்டுதான் நினைக்கிறன்.

அப்பிடித் தெரிஞ்சிருந்தா தேங்காய்ச் சொட்டைத் திரும்பிப் பாக்குங்களே!

ஆனா... எங்களைப்பற்றித் தெரிஞ்சிருந்தும் எத்தினபேர் அந்தச் சொட்டை சுவடெடுத்துத் தேடிவருகினம்!

இதுக்கு என்னத்தைச் செய்யிறது?

ம் — எனக்கேன் மற்றாக்களைப் பற்றிக் கவலை?

அம்மாவை நினைக்க ...

ஓ — அந்தத் தாயணில் தன்ர குட்டியணிலினர் உடல்க் கூட்டை கடைசி வரையும் கண்டிருக்காது.

அது மாதிரி அம்மாவும் ..

□ □

நாகங்கள்

என்ற வீடு பெரிய காணிக்குள்ளை இருக்கு.

நானும் அயல் வீட்டுப் பெடியனாமாய் பரந்த எங்கட வளவுக்குள்ளை ஒளிச்சுப் பிடிச்சு, பேணிப் பந்து, கிளிக்கோடு எண்டு விருப்பப்படி ஏதாவதொரு விளையாட்டை விளையாடிக் கொண்டு தானிருப்பம்.

ஒவ்வொரு மாலைப் பொழுதும் ஆட்டமும் பாட்டமும் கூத்தும் கலந்து இனிமையாகக் கழியும்.

என்ற விளவுக்குள்ளை ஒரு மூலையில் சினைப்புத்து இருக்கு அந்தப் புத்துக்குப் பக்கத்தாலையும் மேலாலையும் நாங்கள் ஓடியாடி விளையாடுவம்.

மஞ்சள் பார்புகள் வளவுகளுக்குள்ளால் போகும். சில வேளை அதுகள் அந்தப் புத்துக்குள்ள பூந்து கொஞ்ச நேரம் இருந்திட்டு வெளியில் போயிடும்.

தொடக்கத்திலே பாம்புகளைக்கண்ட உடன நெஞ்சுவெளி திக்கெண்டு இருள்— இதயம் படக்குப் படக்கெண்டு மோதும்.

பிறகு விஷமில்லாத சாரையள் எண்டு அப்பா சொன்னதும் பயம் தெளிஞ்சு நாங்கள் எங்கடை பாட்டிலையும், அதுகள் தங்கடை பாட்டிலையும்.

நாட்கள் பனிக்கட்டிகளாய் கரையக் கரைய புத்தும் பெருத்துப் பெருத்து அகண்டு விரிஞ்சுது, எங்கட விளையாட்டு இடமும் சுருங்கிப்போச்சுது. புத்துக்குக் கிட்ட நாங்கள் போனால்

உள்ளுக்கையிருந்து உஸ் — உஸ் எண்டு கேக்குது என்ற உடம்பில பயக் குளிர் காத்து மோத உடம்பு நடுங்குது.

அதுக்குப் பிறகு நாங்கள் புத்துப் பக்கம் போகாமல் இஞ்சாலை தள்ளி விளையாடிக் கொண்டு வந்தம்.

அந்தப் புத்துக்குப் பக்கத்தில் ஒரு பெரிய புளிய மரம். அந்த மரம் எங்களுக்கு வருசா வருசம் நிறைய வருமானம் தரும்.

ஒருநாள் புளியம்பழம் பொறுக்கிச் சாப்பிடுவமெண்டு புளிய மரத்தடிக்குக் கிட்டப் போனம். புத்துக்குள்ளிருந்து ஏதோ சஸ் உர் — சஸ் — எண்டு சீறிக் கேட்டுது.

சத்தம் செவிப் புலனில பட்டதுதான் தாமதம். என்ற உடம்பு சில்லிட்டு விறைச்சுது. ஓடிப்போய் அப்பாட்டச் சொல்லிக் கூட்டிக் கொண்டு வந்து பாத்தம்.

கன ஓட்டையளில ஒண்டுக்கையிருந்து பாம்பு தலைய நீட்டி நீட்டி எங்களப் பாத்துது.

தன்ற நாக்கை வெளியால தள்ளி, நீட்டி உள்ளிழுத்துது.

அந்த நீள நாக்கு, மயிர் முளைக்காத என்ற நெஞ்சை நக்கி நக்கி இழுத்தது மாதிரியிருக்க, போட்டிருந்த கால்ச் சட்டை நனைஞ்சு மாதிரியிருந்தது அப்பா வடிவாப் பாத் திட்டு.

‘எடேய் உது நாகமடா ! வாடா வா வா இஞ்சாலை கெதியா வாங்கோ, சங்கு சக்கரமெல்லாம் தெரியுது, உந்தப் பாம்பு வாய் வச்சுதெண்டால் ஆள் தப்பாது’ சொல்லியபடியே வேர்த்து விறுவிறுக்க எங்களையும் கூட்டிக் கொண்டு வீட்டடிக்கு வந்திட்டார்.

நாகங்களுக்கு பயத்தில் என்ற வீட்டுக்கு விளையாட வராமல் எல்லாப் பெடியனும் நிண்டிட்டாங்கள், அதோட எங்கட விளையாட்டுகளும் நிண்டு போச்சுது. ஒரு சோகக் கொடி என்ற மனசில படரத் தொடங்கிச்சுது.

எவளவு சந்தோசமாய் விளையாடினாங்கள்? அதுவும் என்ற வளவுக்குள்ளை சிட்டுக் குருவியளைப் போலு

ஒரு நாள் நான் படிச்சுக்கொண்டிருக்க எனக்குப் பக்கத்தில் வந்திருந்த அப்பா,

□ ஆவரங்கால் சுதன்

இளம் படைப்பாளியான இவர் சிறுகதை, கவிதை போன்றவற்றைப் படைப்பதில் ஆர்வம் உள்ளவர். நடிப்புத்துறையிலும் அதிக கவனம் செலுத்தி வருகிறார். வானோசை பத்து இலக்கியப் போட்டியில் இவரின் கவிதை முன்றாவது பரிசு பெற்றது.

“தம்பி நீ இனிமேல் இரவில் மட்டுமில்ல பகலில் கூட ஒண்டுக்கிருக்க, அதுக்கிதுக்கெண்டு வெளியில், கண்டபடி போகாத, ஏனென்றால் உந்தப் புத்துக்க எத்தின நாக்கங்கள் இருக்குதெண்டு ஆருக்குத் தெரியும்?”

அதுகள் கண்டபடி இரையே வருங்கள். அப்பேக்க உன்ர காலடிக்குள்ளை அதுகளும் வந்தால் ———கொத்தியெல்லே போடும், அதால் சரியான அவதானமா நாங்கள் தான் இருக்கோணும்” என்கார்.

பிறகு அம்மாவப் பாத்து பெருமூச்சொண்டை இழுத்து வெளியில் விடேக்க அந்த மூச்சு என்றசொக்கையைச் சுட்டுது.

“இஞ்சரப்பா உவள் பிள்ளை ஆக்கவனம். அவள் சின்னப் பிள்ளை, பகலில் உதுக்கிளால் அதுக்கிளாலயெண்டு துள்ளித் திரிஞ்சு விளையாடுவள், இனிமேல் அவளையும் வளவுக்குள்ளை கண்டபடி விளையாட விடாதையப்பா. உன்ர கவனிப்பில் வைச்சிருக்கோணும்.”

பணிக்குளிரிலை உறைஞ்சு போற தேங்காயெண்ணை மாதிரி அப்பாவின்ர கதையைக் கேட்ட அம்மாவும் விறைச்சுப் போய் நிண்டா, ஆடாமல் அசையாமல்.

பிறகும் அப்பாதான் தொடர்ந்து கொண்டு போனார்.

“இரவில் நாங்கள் நித்திரை கொள்ளேக்குள்ளையும் பயந்தானப்பா, ஏனென்றால் புத்து வீங்கிப் போய் இருக்கிறதால் உதுக்க கனக்கப் பாம்புகள் இருக்குமெண்டு நினைக்கிறன்.”

அந்த நாக்கங்கள் இரை மேஞ்சு மேஞ்சு உலாவி வரக்கை கதவுப் பொட்டுகளுக்குள்ளாலையும் சிவரால் ஏறியும் வீட்டுக்க வந்தும் கொத்திப் போடும். அதுகளுக்கு என்ன தடையப்பா இருக்குது? நாங்கள் தான் கவனமா இருக்கோணும்.”

அப்பா இப்பிடிச் சொல்லச் சொல்ல,

வறுக்க வறுக்க செத்தல் மிளகாய் கருகி கறுப்பாகிறதப் போல — அம்மாவின்ர சிவப்பு முகமும் கறுத்துக்கொண்டு போச்சது.

“ம் — நீங்கள் நெடுக்க கதைக்கிறதோட மட்டும் நிண்டுவியன். இப்பிடியே உந்தப் புத்தை விட்டிட்டு இருந்தா எத்தின நளைக்கு, இரவிலயும் — பகலிலயும் நிம்மதி இல்லாமல் பயந்து பயந்து உயிரைக் கையில் பிடிச்சுக் கொண்டு வாழறது?”

உந்த அயல்ச் சனங்களையும் சேத்து புத்தை வெட்டிப் பிரிச்சு விடுங்கோவனப்பா. நீங்கள் ஒரு முயற்சியும் இல்லாமல் வீட்டுக்க முடங்கிக் கிடந்தால் ஆர் வெட்டுறது? எங்கட வீட்டு வேலையை நாங்கதான செய்யோணும்?

பயந்தவன் கண்ணுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேய் என்க மாதிரித்தான் உங்களின்ர வேலையும்.”

“நீ என்னடியப்பா விசர்க்கதை கதைக்கிறாய்? நாக்கங்கள் புத்த வெட்டியெறிந்து சாதாரண விளையாட்டே!? அல்லாட்டி அந்த நாக்கங்கள் தான் சும்மா விட்டிடும் என்று நினைக்கிறியோ?”

பேசாமல் இரடியப்பா உன்ரபாட்டில. உனக்கேன் தேவையல்லாத வேலை. உனக்குனக்கெண்டு இருக்கிற வேலையச் செய்யடிப்பா நீ.”

அப்பா சரியான பயந்தவர். அம்மாவைப் பேசி அடக்கிப் போட்டார். எல்லாரும் அவரவர் படுக்கைக்குப் போட்டினம். ஆனா அண்டய இரவு எனக்கு மட்டும் பகல் மாதிரியே இருந்திச்சது. நித்திரை வரேல்ல.

என்ர சந்தோசம், விளையாட்டு எல்லாம் உதிர்ந்த சருகாக்காத்தில பறந்து காணாமல் போயிட்டுது. துக்கம் பலூனாய் பெருத்து தொண்டையை அடைச்சுக் கொண்டுது.

படிப்பைத் தொடரக் கஸ்ரம், பெடியளோட சந்தோசமாய்க் கழிச்ச மாலைப் பொழுதுகள், அவங்கள் பயத்தில வீட்டுக்கு வராமல் நிண்டது — இப்பிடியே நினைவுகள் ஒவ்வொண்ணாக எனக்குள்ள வேர் பரப்பி இதயத்தைப் பிரிக்கத் தொடங்கிச்சது.

எல்லா மனிசருமே வாழ்க்கைய நடத்த, சேமிக்க மற்ற மற்றத் தேவையளுக்காகவும் எல்லாரும் ஏதோவொரு வேலைய வேர்க்க வேர்க்க பகலில்தான் உழைக்கிறார்கள், சரியாக கஸ்ரப் படுகுறார்கள்.

சண்டை சச்சரவு, வாக்கு வாதம், முரண்பாடு என்ன நடந்தாலும் அதுகள் அனேகமா பசலிலதானே நடக்கும்? ஆனா இந்த இரவுகள்தான் ஒருமனிசன் எல்லாம் மறந்து யோசிச்ச அலசி ஆராஞ்சு நல்ல முடிவுகள் எடுக்கிறதுக்கும் மாடாய் உழைச்சவன் நிம்மதியாய் நித்திரை கொள்ளவும் இருக்குது?

பாம்புகளுக்கு பயத்தில அந்த இரவுகளே நிம்மதியில்லாமல் போனால்,

இரவுகள் எதுக்கு?

எனக்கும் அதுமாதிரித்தானே! நாக்கங்கள் எப்ப வீட்டுக்குள்ள வரும்? கொத்தும்? எண்டு நினைச்சு — ஒவ்வொரு இரவும் கழியப் போகிறது பயத்தில.

இரவிரவா யோசிச்சுக் கொண்டே கிடந்த நான் விடியற உக்குள்ள ஒரு முடிவுக்கு வந்தன்.

விடிஞ்சதும் விடியாததுமா என்னோட படிக்கிற பொடியனைக் கூட்டி வந்து புத்தை வெட்டி அதுக்குள்ள இருக்கிற நாக்கங்கள் அடிச்சுக் கொல்லுறதெண்டு.

புத்துவெட்டி, மண்வெட்டி, பிக்கான், பொல்லுகளோட பொடியன் வந்தாங்கள். அப்பாவும் ஒரு மண்வெட்டியோட:

——அம்மாவும் தடியோட நிண்டது எனக்குப் புழுமாய். இருந்திச்சது:

மீண்டும் மீண்டும்

□ நாதவலை
மனோரஞ்சிதன்

தி. அ. ரொபேட் என்ற
இயற்பெயரைக் கொண்ட
இவர், ஈழநாடு ஆசிரிய
பீடத்தில் பணி புரிந்தவர்.
பல்துறை ஆற்றல் கொண்ட
படைப்பாளி.
சிறுகதை, கவிதை, கட்டுரை
போன்றவற்றை பல்வேறு
புனைபெயர்களில் எழுதிய
இவர் சிறந்த ஒலியர்.
இசைக் கலைஞர், விளையாட்டு
வீரர்

இருபத்தைஞ்சு நாள் அந்தளவும்,
அந்தமாதிரித்தான். நாங்கள் ஓ
எல் படிக்கிற காலத்தில ரவுனுக்கு
ரியூசனுக்கெண்டு போய் அடுத்த
பாடத்தைக் கட்பண்ணி அந்த
இடத்துக்குப் போய் ஒருறவுண்ட்
அடிச்ச ஐஸ்கிரீம் குடிச்சிட்டு
வாறதில ஒரு தனி இன்பம்தான்.

நாங்கள் இப்பவும் அதே
இடத்தில்தான் இருக்கிறோம். ஆனால்
பழைய நண்பர் பலர் இப்ப இஞ்ச
இல்லை. இக்கரைக்கூப் பச்சையர்
வந்ததால் அக்கரையில் ஆனந்த
மாய் இருக்கினம். அடிக்கடி கடி
தழும் வரும். அங்க எந்த நேர
மும் மனந்திறந்து சிரிக்கலாமாம்.
இஞ்ச மனத்தை மறந்துதான்
சிரிக்கவேணும் ஏன்? ...
மரணம் எந்த நேரத்திலும்,
எந்த ரூபத்திலும் வரலாம். இருந்
தாலும் நாங்கள் இஞ்ச சகஜந்
தான். ஏனெண்டால் இதுவரைக்
கும் எனக்கொண்டும் நடக்கேல்
லத்தானே. அங்க அதாம், இஞ்ச
இதாம் எண்டு ஆரும் சொல்லக்
கேள்விப்படுகிறதே தவிர நாள்
இன்னும் என்ற கண்ணாலை
காணேலை. நான் மட்டுமில்லை
என்னைப்போல நிறையப்பேர்
இதைத்தான் சொல்லினம்,
நினைக்கினம்.

இல்லையெண்டால் இண்டைக்குப் பாருங்கோ இஞ்ச எவ்
வளவு சனம், இந்த முறை முந்தினத விட நல்ல 'ஹோந்தாய்'
தான். காதைக்குடுத்துக் கேளுங்கோ, ஆஹா — என்ன
இனிமை - நாஸ்வரம், தவிலிசை, நல்ல சிங்களப்பாட்டு காதை
நிரப்புது இது எல்லோ புதுமை. தமிழும் சிங்களமும் கலந்து
ஒரு புது இசைபிறக்குது. இசை மட்டுமில்லை இதைப்போல
வேறையும் கனக்கத்தான். அதைவிடுங்கோ அங்கபாருங்கோ —

தேரிழுபடத் தெய்வம் அசைந்தாடப் பக்தர்களைல்லாம்
மகிழ்ந்தாடினம், பாடுகினம், பக்திமுத்திப் பரவசமாகினம், இடி
படுகினம், பிடிச்ச இழுக்கினம் வடக்கயிறறை, இதுவல்லோ
இன்பம்! இனி எந்தக்காலஞ்செண்டாலும் இப்பிடியே இருந்தால்
நல்லம் போல கிடக்கும்.

ஓ.. சனத்திரள் அப்பிடியே இந்தப்பக்கம் தான் வருகுது.
நான் கொஞ்சம் உயரமெண்டதால எனக்கு எங்க பாத்தா
லும் கறுப்புப்படலமாய்த்தான் தெரியுது எல்லாற்ற தலையனும்.

இது பின்வீதி, இப்பிடிக் இந்தப் 'போஸ்ற்' மரத்தோடசாய்ஞ்சு
கொண்டுநிப்பம். ம் இதுதான். இங்கக் 'கறண்ட் போஸ்ற்'
தான். சில வருசங்களுக்கு முதல் இந்தப் போஸ்ற்ல ஒரு 'ரீவி'
யைக் கட்டிப் படம் போட்டவே. கோயிலைச்சத்தி எல்லா
இடத்திலயும் ஒரேபடந்தான் ஓடும். நிறையக் குறும் படங்கள்
பாத்தனான். 'முகங்கள்' படமும் அப்பதான் பாத்தனான்.
எனக்கு நல்ல ரூபகம், அந்தப்படத்தில நிறைபச்சனம் இடம்
பெயர்ந்து போகும். எல்லாற்ற முசத்திலயும் ஒரே வேதனை
அதேமாதிரித்தான் நாங்களும் பச்சை உடுப்புக்காறர் இஞ்ச
வரேக்க ஓடினனாங்கள். இந்த றோட்டாலதான் இந்தப்
போஸ்ற்டியால்தான் போனனாங்கள். அப்பவும் எனக்கு அந்தப்
படரூபகந்தான் வந்தது! சீ... பச்சை உடுப்புக்காறர் இவ்
வளவு நல்லவேஎண்டு தெரிஞ்சிருந்தா வீணா ஓடி அலைஞ்சிருக்
கத் தேவையில்லை. சரி சரி சனம் நெருக்குது அங்காலை
போவம்

இந்த மூலையிலைதான் அந்தமேடை இருந்தது. என்பத்தி
யேழாம் ஆண்டாய் இருக்க வேணும். அப்ப இந்தியாவின்
பச்சை உடுப்புக்காரர் இஞ்சை இருந்தவே. அவே இவை
யளைப்போலை இல்லை. கூடாத ஆக்கள். அவேக்கு எதிரா
சில கோரிக்கையளை முன்வைச்சு அந்தப் போராட்டம் நடந்
தது அப்பதான் மேடையில் ஒரு ஒப்பற்ற தியாகம் மக்களுக்காக
ஓம் இஞ்ச நிக்கிற இவையளுக்குமாகத்தான் அவர் பசிக்குத்
தன்னை இரையாக்கினவர். நான் நேரா என்ற கண்ணாலை
பாத்தனான். நான் மட்டுமில்ல இஞ்ச விபுதியும் சந்தன
முமாய் நிக்கிற நிறையப்பேர், அந்தா அவர்கூட நல்ல ஐக்கிய
மாய் இருந்தவர் அந்தப் போராட்டத்தில இப்ப அவர் அதை
யெல்லாம் மறந்து போனாராக்கும். ஏனெண்டால் பச்சை
வாகனத்தில அடிக்கடி அப்பிடிக் இப்பிடிக் போய்வாறவர்.

என்னவோசத்தங்கேக்குது. ஓ அது அந்தச் சத்தந்தான். அதுதான் வருகுது. இப்பயமில்லைத்தானே, ஓடத்தேவையில்லை. அது இஞ்சதான் வருகுது. நல்லாக்கீழ வந்து வட்டம் போடுது. என்னத்தையோ அள்ளிப்போடுது, என்னத்தையோ அள்ளிப்போடுது, இஞ்சயும் போடுது அட என்ன இதுவால்வைச்ச மண்டையோடு பூப்போடுது? மன்னிக்கவேணும், அதை வால்வைச்ச மண்டையோடு எண்டுதான் முந்தி எல்லாரும் சொல்லுறவே. ஏனெண்டால் அது முந்தி கந்தகம் மணக்கிற முள்ளுகளைத்தான் எறியிறது. இப்ப பூப்போடுது. இந்தப் பச்சை உடுப்புக்காறரையும் மண்டையோட்டினர் ஏவலர்கள் எண்டுதான், கதைக்கிறவே.

அது சரி எல்லா இடத்தில் இருந்தும் பூ எடுத்துக் கொண்டந்து போடுறது எண்டவே, உண்மை தானோ? எடுத்திருப்பினம் ஏனெண்டா எல்லா நாட்டிலையும் இருந்து பொறுக்கியாற கந்தக முள்ளைத்தானே இஞ்ச கொட்டினவே இப்ப காலம்மாறிப்போச்சு. பூத்தூவினம். அதை எல்லாரும் எடுக்கினம். காதினையும் கார்குழலினையும் செருகினம். பச்சை உடைகளின் முன் சினிமா ஸ்ரையில் சிரிப்புகள் சிந்தினம்; அவையும் பதிலுக்கு ஏதோ சொல்லி பல்லக் காட்டினம்.

சுற்றி முடிஞ்சது. தேர் அர்ச்சனைக்காரர் ஆங்காங்கே அர்ச்சிக்கப்படுகினம் மறைமுகமாய். ஆராதனை முடித்து அடியார்கள் தம்வீடுகளுக்குத் திரும்பினம். பேந்தென்ன நானும் புறப்படுவம். எல்லோர் தலைகளும் காதுகளும் பூத்துப்போய் இருக்குது. நானும் ஒரு பூ எடுத்து காதின வைய்ப்பம். முந்தி கண்காட்சி பார்த்திட்டுப்போகலாம். இப்ப எங்கட கண்தான் நல்ல காட்சியளைப்பாக்குது. மலிவு விலையில் நிறையக் கொழும்புச்சாமான் விக்குது. வேண்டலாம், வேண்டாம் போவம்.

அப்பாடி ஒரே களைப்பும் சலிப்புமாக் கிடக்கு, வீட்ட வாறதுக்கிடையில் இருண்டும் போச்சு. இனிக் கழுவிக்கிழுவிப்படுக்கேலாது. இப்பிடியே சரிவம் நல்ல நித்திரை வருகுது?

காதின வைச்ச பூ காய முன்னம் நடுச்சாமத்தில தட்டப் பட்டது கதவு. திறக்கப்பட்ட கதவின் முன் மண்டை ஓட்டின் ஏவலர்கள் சீ சீ பச்சை உடுப்புக்காறர் சிரித்தார்கள். நானும் சிரித்தேன்.

என்னையும் என்ற தங்கையையும் அழைத்துச் சென்றார்கள். தங்கையின் கார் குழலிலும் பூ இருந்தது. அங்கே அப்பிடி, இங்கே இப்பிடி என்று சில பேர் சொல்வது? சே சே அப்பிடியிருக்காது. பச்சை உடுப்புக்காறர் நல்லவர்கள் எனும் தைரியத்தில் அச்ச

மின்றி நடக்கிறோம். எமக்கோ புதிய அனுபவம். எல்லாமே வித்தியாசமாய் இருந்தது. 'இப்பிடித்தானாக்கும்' எனக்குள் எண்ணிக்கொண்டேன். தொடர்ந்தும் நடந்தோம் ஆட்களற்ற ஓரிடத்தில் பச்சை உடைகள் பலர் கூடிநின்றனர். எம்மைக் கண்டதும் ஆரவாரித்தனர். இப்போதும் சிரித்தனர்? ஆனால் முகபாவம் வித்தியாசமாய் இருந்தது. உற்றுப்பார்த்தேன் மண்டையோட்டின் ஏவலர்கள்போல இருந்தார்கள். தசைகள் தெரிய வில்லை. ஓடு மட்டும்தான் தெரிஞ்சது.

ஒருவேளை இது அவர்கள் சொன்னதுபோல் சுற்றிவர இடத்தைப்பார்த்தேன். இது செம்மணியில்லை. ஏதோ ஒரு புதிய இடம். இடத்தைப்பிடிப்பதற்குள் எனது கழுத்து நெரிக்கப்பட்டது. திரும்பிப்பார்த்தன்; தங்கையைக்காணவில்லை; எனக்குக் கண் இருட்டித் தொண்டை காய்ந்துகொண்டுவர... திடுக்கிட்டு எழுந்து உட்கார்ந்தேன். அக்கம்பக்கம் பார்த்தன். எல்லோரும் அமைதியாகத் தூங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். கதவு பூட்டியபடியேதான் இருந்தது. சே களவு! அப்பாடி நெற்றியைத் தடவியபோது வியர்வைத்துளிகள் கீழே விழுந்தன. மீண்டும் படுக்கையில் புரண்டு படுத்தேன். தூக்கம் வரவில்லை. என்றாயில் லாதவாறு இப்போது இதயத்தை ஏதோ குடைவது போல இருந்தது.

ஊற்றுக் கண்

தீவிரமாக அதேநேரம் மறைமுகமாக எமக்கு உதவிசெய்துகொண்டிருந்தோரின் விபரங்களை வண்ணிக்கு அனுப்புவென “கோட்” பண்ணிக் கொண்டிருந்தேன். இன்றைய ஆபத்தான நெருக்கடிச் சூழ்நிலையில் நாம் வீரச்சாவடைந்து விட்டால் தொடர்ந்து மற்றவர்கள் அவர்களை இனங்கண்டு கொள்ளவும், குறித்த ஆதரவாளர்கள் கைதாகாமல் இருக்கவும் இது அவசியம்.

சுடரண்ண சுடரண்ண — ஆதவனின் குரல்கேட்டு குறிப்பதை நிறுத்திவிட்டு நிமிர்ந்தேன். என்னடாப்பா... ஏன் வேர்த்து வழியிறாய்...

எங்கட குணமண்ணைய நேற்றைய ரவுண்டப்பில பிடிச்சுக் கொண்டு போட்டாங்களாம். அடிச்சடிச்சுக் கொண்டு போறாங்களாம்,

“அந்தாள் முந்தி வெளிப்படையாத் திரிஞ்ச மனுசன் தானே ஆரன் அதை சொல்லி யிருப்பாங்கள், ஒரு மாதம் வச்சிருந்திட்டு விட்டிடுவாங்கள்” நான் தொடர்ந்து கதைத்துக் கொண்டேபோக,

“அதிலையண்ண”... ஆதவன் இழுத்தான்.

□ சுதந்திரன்

மாவீரர் மேஜர் வள்ளுவன் விதேலையிலும், இலக்கியத்திலும் தீவிர தாகம் கொண்ட படைப்பாளி: கவிதை, சிறுகதை உள்ளிட்ட பல்துறை எழுத்தாற்றல் கொண்ட சுதந்திரன் ‘எழு’வின் வளர்ச்சியிலும் தீவிர ஆக்கறை கொண்டவர்.

“என்னடா அதிலையெண்டு இழுக்கிறாய்? ஏதும் தெரிஞ்சுட்டுதோ” பதட்டத்துடன் கேட்டேன்.

“நான் குண்டுக் கேர்ல்சர மறதியாய் அங்க விட்டுட்டு வந்திட்டன். அதைக்கண்டுட்டு என்னைக் கேட்டிருக்கிறாங்கள். அவையளர்ல சமாளிக்க முடியல்ல, அதான் பிடிச்சுக் கொண்டு போறாங்கள் போல...”

“எருமை மாடு” கண்ணுக்கு முன்னால நிலலாத போ உன்ர விசர்வேலைக்கு என்ன நடவடிக்கை எடுக்கிறதெண்டு தெரியேல்ல வன்னியில இருந்து கூட்டிக்கொண்டு வரேக்க “சனம் கவனமடா” என்று எவ்வளவு தரம் எல்லாரோடையும் கதைச்சிருப்பன். எல்லாருக்கும் இது கடைசியும் முதலுமாய் இருக்கோணும். நீ போய் என்ன நடந்த தெண்டு அறிக்கையெழுது மின்னல் இடையே புகுந்தான்.

“அண்ணை, அந்தாளின்ர வீட்டில ‘டம்’ செற்றப் செய்தனாங்களெல்லே? அந்தாள் சிலவேளை ராட்டிக்குடுத்தாலும் குடுத்திடும்.”

“மடையா நான், டம்மும் பிடிபட்டா அந்தாளின்ரையும், குடும்பத்தின்ரையும் நிலைமையை யோசிக்கிறன். நீ ஆயுதத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படுறாய். ஆயுதத்தை விட ஆக்கள்தான்ராப்பா முக்கியம். உங்களுக்கு உயிர் பெரிசாய் தெரியாது. ஆனா சனங்கள் அப்படியில்லை. இவளவு நெருக்கடிக்கயும் அதுகள் உயிரை வெறுத்துச் செய்யுதுகள். குணமண்ணை எவளவு அருமையான மனுசன்! குடும்பத்தயும் பாராம எவ்வளவெல்லாம் செய்தது. கொஞ்ச நாளைக்கு அந்தப்பக்கம் தலை காட்டேலாது. கண்காணிக்கிறவங்களுக்கு வீட்டக் காட்டிக் குடுத்தமாதிரிப் போயிடும்,

“சுடர் இனி இரவு வராதேங்கோ, நாயன் குலைச்சுக் காட்டுது. பகல்ல நோமலா ஆயுதமொண்டும் இல்லாம வந்து போங்கோ மற்றவேற்றையும் சொல்லிவையுங்கோ”

“ஏண்ணை பயப்பிடுறியளே”

“பயமொண்டுமில்ல சுடர். அக்கம் பக்கத்தில ஆரும் இருந்திட்டு சொல்லிக்குத்திட்டா தொடர்ந்து உதவி செய்யே லாமப்போயிடும். அதுக்குத்தான் சொன்னான். சரி சுடர்— அந்த வேலைய எப்ப முடிப்பம்”

“அதுக்கு இரவு தானண்ண நல்லது. சொட்டுச் சத்தமும் இல்லாம செய்து முடிப்பம். இண்டைக்கு இரவே செய்வம். பிறகு ‘ரவுண்டப்புகள்’ எண்டா உங்களுக்கும் கரைச்சல் - எங்களுக்கு சிறுகதைகள்

கும் கரைச்சல் - மனுசியும் பிள்ளையும் கூட நித்திரை முழிப் பினம். நீங்கலொரு இரண்டுபேர் வந்தாலே காணும்''

குணமண்ண மீதிருந்த சிந்தனை அறுந்தது ''நல்லதொரு மனுசனைப் பிடிச்சுக்குடுத்திட்டம், இனி குடும்பத்தின்ரை கண்ணில முழிக்கேலாது''

0 0 0

சிந்தனைகளுடன் சம்பியன் வீதியூடாக கொக்குவில் நோக் கிச்சென்று கொண்டிருந்தேன். அடுத்த முடக்கில் தான் குண மண்ணையின் வீடு. ஆளைப்பிடிச்சு இருபது நாளுக்குமேல இன்னும் அந்த வீட்டுப் பக்கமே போகேல்ல போனாலும் மனுசி ஆத்திரத்தில கண்டபாட்டுக்குத் திட்டும். மெதுவாக அந்த வீட்டை சைக்கில் கடந்த துதான் தாமதம்;

''டேய் சுடர்'' குரல் என்னைத்திரும்பவைத்தது குண மண்ணையின் மனுசிதான் கூப்பிடுறா, தொனியே சரியில்ல நால்லாத்தான் வாங்கிக்கட்டப்போறன் சைக்கிளைத் திருப்பிக் கொண்டு போனேன்.

''என்ன கனநாளா ஒருத்தரையும் இஞ்சால காணேல்ல அவர் பிடிபட்டாட்டார்தானே? நாங்களேன் எண்டு நினைச் சிட்டியள் போல.

''ஆ அதுக்கில்லையக்கா ஏற்கனவே தடுமாறினேன்''

''நீ ஒண்டும் சொல்ல வேண்டாம் காரணமில்லாமல் பிள்ளையள் வராம விடாது. அடபேயா, தாட்டுவைச்ச ஆயு தங்களுக்காவது இடையில் வந்துபாத்திட்டுப் போயிருக்கலாந் தானே அதுக்கு என்ன நடந்தது எண்டு அறிவமெண்டுமில்லு''

''அதில்லையக்கா எங்களுக்கு''

''ஆயுதங்களைவிட ஆக்கள் தான் முக்கியமெண்டு சொல்லப்போறாய் அட அந்த ஆயுதங்களை வன்னியில இருந்து கொண்டுவர எத்தின சேத்துக்கயும், தண்ணீக்கயும் கல்லுக்கயும் முள்ளுக்கயும் ராப்பகலா நடந்திருப்பியள் அத எடுக்கத்தான் எத்தினை உயிரையடா குடுத்திருப்பியள்'' அக்கா இவ்வளவு உரிமையோட கதைப்பா என்று எதிர்பார்க்க வில்லை.

''அவர் பிடிபட்ட அண்டிரவே நானும் பிள்ளையுமாகச் சேர்ந்து அதைக்கிண்டியெடுத்து அதுக்குமேல இன்னுமொரு பொலித்தீனும் போட்டு வேற இடத்தில ஒரு மாதிரித்தாட் டுப்போட்டம் அதுக்குப்பிறகுதான் நிம்மதி. அவர் காட்டிக் குடார் எண்டாலும் சொல்லிக் கொண்டே, அவங்கட அடி யுகைகள் யுகையில் உளறி விட்டிரும்''

நான் மனதிற்குள் வியந்து கொண்டே என்னை கதைப் பதென்று தெரியாமல் ஹாண்டிலைப் பிடித்துக் கொண்டிருந் தேன்.

''ஏன்ராயோசிச்சுக்கொண்டு நிக்கிறாய். வா சாப்பிட்டிட்டுப் போகலாம் உதுக்கெல்லாம் யோசிக்காத, அவர் பிடிபட்டா நான் இல்லையே நான் பிடிபட்டால் மகன் உதவி செய்வான் -

சாப்பாடு பரிமாறுகையில் அக்கா சொன்னா ''ஆதவனைக் கண்டு கனகாலம். போனவுடன வேறவேலையள் இல்லாட்டி அக்கா வரட்டாமெண்டு அனுப்பிவிடு.''

எனக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை.

''ஆதவனையக்கா ... நான் இழுத்தபடி சோத்தைப் பிசைந்துகொண்டிருந்தேன்.

''வன்னிக்கு அனுப்பிற்றாய்போல ஏன்ரா? எண்டு கேட்டா உங்கட கட்டுப்பாடுகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருப்பாய். அதெல்லாம் எனக்கு வேண்டாம். பெடியன் களையில் வைச் சிட்டுப்போட்டான்.

நாங்களாவது எடுத்து வைச்சிருக்கலாம் என்ன மாதிரி வேலை வேலையெண்டு வேர்க்க விறுவிறுக்கத்திரிஞ்ச பெடியன். அவனைப்போய் ''

ஒருமுறை கூட கணவன் பிடிபட்டதற்குக் கவலைப்பட்டடுக் கதைப்பதைக் கொஞ்சமேனும் காணமுடியவில்லை.

அக்கா உணவைமட்டுமல்ல உணர்வுகளையும் அள்ளியள்ளி ஊட்டிக்கொண்டிருந்தா.

□]

துயர்ப்பொழுது

□ முல்லைக்கமல்

ஈழநாடு ஆசிரியரீட்டத்தில் பணிபுரிந்த இவர் கவிதையில் புதிய சிந்தனையும், பிரக்களுபும் கொண்டவர். 'மனமும் மனத்தின் பாடலும்' இவரது கவிதைத் தொகுதி. சிறுகதை, இசைப்பாடல், கவிதைவிமர்சனம் போன்றவற்றிலும் ஆர்வம் உள்ளவர். 'எழு'வின் தோற்றத்திலும் செயற்பாட்டிலும் முக்கியமானவர்

காற்று மரங்களில் மோதிச் சிதறுவதன் ஓசை மௌனமாய் வருகிறது. புழுக்கத்துக்கு விசிறி விடுவது போல அடிக்கடி இலைகளில் சிறகுவிரிக்கிறது. அதுவும் நிசப்தத்துக்குள் கரைந்து போகிற படியாக விசுவதூர், அடங்கிப் போவதுமாக இருக்கிறது. மௌனத்துக்கு அத்தனை வலிமையுண்டா? இந்த விடிகால இரவில் குளிர் புகாத இடமே இல்லையா? பாதி நித்திரையிலும் பாதி இன்ப மயக்கத்திலும் விழி மூடிக்கொண்டு ஆயிரம் கோடி கற்பனைகளில் வாலாய்ப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் மனிதனைப் போல சுவடற்றுச் சிரிக்கும் புல்லின் நுனியிலோ பூவின் இதழ்களிலோ முழுசிக்கொண்டு

மொட்டையன் காட்டுக்குறையில் மரங்களில் புலுனிக்கூட்டம் வயித்திலடித்துக் கத்திக்கொண்டிருக்குதுகள். மொட்டையன் காடு புதுக்குடியிருப்புக்குத் தெற்கால இருக்கு. ஒட்டுகூட்டான் றோட்டு, வற்றாப்பளை றோட்டுக்கு இடைபட்டு விரிஞ்சுபோய்க்கொண்டிருக்கிற காடு. அதுக்குள்ள ரெண்டொரு மணற்பாதையும் இருக்கு. உள்ள மரம் ஏத்திற லொறிகாரர் வைச்சது. அம்மா கால்கள் புதையப் புதைய அந்தப் பாதையில் விறகு முறித்து வருவா. அம்மாவைப் பாக்கப் பாவமாயிருக்கும்.

என் மொட்டையன் காட்டுக்குறையில் ஏதோ அமளியாய் இருக்கு? அணிலுகள் கத்திக்கொண்டோடுறதும் புலுனியள் வயித்திலடிப்பதும் சகிக்கக் கூடியதாய் இல்லை. அணிலுக்கும் புலுனிக்கும் ஏதும் பந்தயப் போட்டியோ? சே என்ன விசர்க் கற்பனை. யானையாய் இருக்குமோ? இந்த நேரத்துக்கு யானை நிக்காது: நடுக்காட்டுக்குப் போயிருக்கும். பனங்காய்க் காலமும் இல்லையே? பிறசேன் கத்துதுகள், பாம்புகளேதும் வெளிப்பட்டுட்டுதோ? பாம்பெண்டால் படையும் நடுங்கும்

இன்றேதோ ஒட்டப்போட்டிதான் நடக்கப் போகுதுபோல. முயலும் ஆமையும் ஒட்டப்போகினமாக்கும் இண்டைக்கு முயல் தான் முந்தவேணும், ஆமைக்கு 'வளீச்சா' சொல்லவேணும்.

ஏனின்டைக்கு இந்தப் புதுக்குடியிருப்புக்கு என்ன வந்தது? ஆமை வேகம் குனியத்துக்குள்ளே புகுந்திட்டுதோ? அப்ப முயலை முந்திக்கொண்டு ஆமை ஓடிவிடுமோ? முயலுக்கு நல்ல அடிகொடுக்கவேணும்.

இந்தச் சுற்று வட்டாரத்துக்கு கந்தசாமி கோவில் வெளிக் கிணறுதான் பொதுக்கிணறு. ரெண்டு உளண்டி போட்டிருக்கு. குருக்கள் சாமத்தோடு முனுகிப்போடுவார். நீளத்தலைமயிர், கணீரென்ற குரல், மந்திரமெல்லாம் நல்லபாடம், அப்பு சொல்லுறவர். பிரசங்கம் வைக்கிறபோது அத்தக்கேட்டுக்கொண்டே யிருக்க நல்லாயிருக்கும். அவர் ஒரூக்கால் பிரசங்கம் வைக்கிற போது மண்டப மணலில் நான் தூங்கிப்போனன், சரியான சுவலை. அப்பு தோள்ள தூக்கிப் போட்டுக்கொண்டு வீட்டுக்கு வந்தவராம். பிறகு கேள்விப்பட்டதும் வெக்கமாய் போய்விட்டுது.

குயிலொண்டு மாறாயிலுப்பை மரத்திலிருந்து கூவிக் கொண்டிருக்குது. பதிவுக்கு இன்னொரு குயில் புளியமரத்தில் இருந்து கூவிக் கொண்டிருந்தது. திடீரெண்டு இறகு படபடக்க ஒவ்வொரு திசையால் பறந்துபோனது. என்ன இனிமை குயிலின் குரல். நானும் சேர்ந்திருக்கலாம். அதுக்கிடையில் குயில்கள் ஏன் சச்சேரியை முடித்துக்கொண்டது?

'' சடார்! ''

இவ்வளவு சத்தமாய் படலையச் சாத்தியது யாராயிருக்கும். அதுவும் இந்த புலராத காலத்தில். இப்படி அடிச்சுச் சாத்தினால் அப்பாவுக்கு பொல்லாத கோபம் வரும். பெரிய கோவம் - பேசுப்போடுவார். ''ஆரது'' எண்டு அரட்டினார் எண்டால் எனக்கு ஒண்டுக்கு வாறமாதிரியிருக்கும். அப்பா பெரிய துணிவாளி எண்டு அம்மா அடிக்கடி சொல்லுறவ.

அம்மாதான் படலையைத் திறந்துகொண்டு வாறா. பொழுது விடிஞ்சும் விடியாமலும் இருக்கிற மங்குளத்தில்தானே நெடுக கிணத்தடிக்குப்போறவ. இண்டைக்கேன் பதறிக் கொண்டே வாறா: ஆரோடும் கிணற்றடியில் சண்டைபிடிச்சிட்டாவோ? இவ்வளவு வெள்ளன கண்பேர் தண்ணி அள்ள நிக் கிறுகதைகள்

காதுகள். பிறகேன் அம்மா வாறா. “கொர்மா நல்ல பொறுமை சாலி” எண்டு அப்பா நெடுசச் சொல்லுறவர். பிறகேன் அவ வுக்கு இந்த அவசரம். காத்துக் கறுப்பேதும் பிடிச்சிட்டுதோ? அப்படியேதும் எண்டால், அம்மாவை கறுவல்வேலரிட்டத்தான் கூட்டிக்கொண்டு போக வேணும் திறுநீறுபோட. எனக் கொருக்கால் அந்த மனுசன் ஏக்கத்துக்கு குட்டினது. ஒரு உறுக்கு உறுக்கிக் குட்டுறபோது நான் நல்லாப் பயந்துபோனன் அதுக்குப்பிறகு என்னை வெருட்டுறதுக்கு கறுவலிட்ட பிடிச்சுக் கொடுக்கிறதாக அம்மா சொல்லுறவ.

ஏன் அம்மா, அப்பாவைத் தட்டி எழுப்பிறா? ரகசியமாக எதையோ சொல்லுறா? சொன்னாலும் பெரிசாகத்தானே சொல்லவேணும், அப்பாவுக்கு கேள்வி கொஞ்சம் தூரத்தில தானே.

‘என்னப்பா விளங்கேல்ல’

“காட்டுக்குறையில ஆமிக்காரர் நிக்கிறாங்கள் பதுங்கிக் கொண்டு. பொழுது மங்குளத்தில சின்ன மரமொண்டு அரையு தெண்டு பாத்தால் பாழ்டுவார் நிக்கிறாங்களப்பா. நல்லாப் பயந்துப்பானன்”

வாயடைத்துப்போனார் அப்பா. விசரன் போல பாயைச் சுத்துவதும் திருப்பிச் சுத்துவதுமாயிருந்துவிட்டு மூலைக்குள் தூக்கிப் பதட்டமாய் பாயைவைக்கிறார்.

காட்டுக் குறைகளில் புலுனிக் கூட்டம் வயிற்றிலடித்துக் கத்திக்கொண்டிருக்குதுகள்.

02

நேரம் நிலத்தை வெளிறப் பண்ணிக்கொண்டிருக்குது, சூரியன் மரங்களின் கிளைகளுக்குள் ஒளித்துக்கொண்டு தயங்கித்தயங்கி ஒரு பிச்சைக்காரனைப் போல் வருகிறான்;

வெளிக்குப் போகவும் பயமாயிருக்க. குச்சொழுங்கைகள் எல்லாம் புழுதி பறக்கப் போய்க்கொண்டிருக்குது வாகனங்கள், அப்பாவுக்கு முழி வெளிக்கிடப்போகுது. முகமெல்லாம் வெளி றிப்போச்சுது நெஞ்சுக்குழியுக்குள்ள தண்ணி இருக்காது போல. அப்பாவின்ரை கையை விலத்தி விட்டு அம்மாவின் மடியில இருக் கட்டோ என மனம் அடிக்குது. எனக்கு காச்சல் வரும்போலவும் இருக்கு. அம்மா அடிக்கடி முழந்தாளிட்டிக்கொண்டு எட்டியெட் டிப்பாக்கிறா, அந்தரம்போல.

“இஞ்சரப்பா புளியமரத்துக்கு கீழ கொஞ்சப்பேர் நிக்கிறாங்கள். ஜீப்புமொண்டு வருகுது”

‘நீயொண்டுக்கும் பயப்பிடாதையப்பா’

அப்பாவுக்கு கொஞ்சம் துணிவு இருக்கு. நான் அவற்ற மடியில இருக்கலாம்போல,

“இஞ்சதான் வாறாங்கள்”

28

எழு

கிறுகதைகள்

‘பேசாம இரப்பா வரட்டும்’

வேலிக் கம்பியை குறடுபிடித்து வெட்டி கடப்புவைக்கிறான் ஒருவன். ஏன் அதுக்குள்ளால் வாறாங்கள். புதுசா விண் ணாங்கு மரத்தில பிளந்து செய்து போட்ட படலையால் வரலாந்தானே. அப்பாவைக் கேக்கலாம், பயமயிருக்கு.

‘ஐ.சிய எடு’

ஏன் இப்பிடி அப்பாவைக் கேக்கிறான். அப்பா நேர்மை யான மனுசனெண்டு அம்மா நெடுசச் செல்லுறவ. பிறகேன் இவன் இப்பிடி அப்பாவை அதட்டுறான். என்னதிதுக்கு அப்பா எழும்பிநிண்டு எதையோ காட்டுறார். என்னையும். ஏதும் கேப்பானோ. கேட்டால் நானென்ன சொல்லுறது?

மோகனத்தான ஏன் முழுசிமுழுசிப் பாக்கிறான். முழங் கையை பிரட்டிபிரட்டிப் பாக்கிறான்.

‘உன்ர ஐ. சி. எங்க? என்ன பேரு’

“ஐயா, சாமிக்குப் பூப் புடுங்க வந்தனான். இது மாமி வீடு.”

“இவன் என்ர அண்ணன்ர பிள்ளைய்யா”

‘என்ன பேரு’

‘மோகன்’

‘எழும்பி வா, பள்ளிக்குப்போறது’

‘மாமி’

மோகனத்தானின் முதுகில் துவக்கால ஏன் இடிக்கி றான்? இன்னொருதன் தலைமயிரப் பிடிச்ச இழுத்துக் கொண்டு போறான். அப்புவின்றை எட்டுச்செவவுக்கு இழுத் துப்போன ஆட்டப்போல.

‘ஐயா எங்கட பிள்ளைய விடுங்கோய்யா.’

புலுனிக்கூட்டம் பூமரங்களில் இருந்து கத்தித்தொலைக் குது; ஏதோவொரு துயர் மண்டிய காலமாய் விரிந்து கிடக் குது பகல்

03

“அம்மா தம்பிய மத்தியானத்துக்கு மறியுங்கோ. நான் சந்தைக்குப் போய் கறி பாத்து வாறன்.”

‘கெதியா வா உங்கின நிண்டு அளக்கிறேல்ல.’

29

எழு

கிறுகதைகள்

எத்தினை காலமாய் போயிற்று பிள்ளையைப் பார்த்து. இன்றைக்கு கூரையைப் பிச்சுக்கொண்டு வந்தவன்போல வந்திருக்கிறான்: வடிவான முகவாகு ராசனுக்கு, ஏன் இப்படி ஒரு இஞ்சியில தலைமயிரத் தறிச்சு வைச்சிருக்கிறான்? என்றை பிள்ளை இப்ப முந்திமாதிரிக் கதைக்கிறானில்ல தகப்பனை வைச்சரிச்சாப்போல பிறந்தவனல்லே. இவனை ராசன் ராசனெண்டு அந்தான் எத்தினை ஆசையாய்க் கூப்பிடும், என்ற உயிர் ராசனிலதானிருக்கு எண்டும். அந்த மனுசன்ரை சாவுக்குக்கூட இவனில்ல. சாகுறதுக்குமுன்னம் ஒரு நாள் கனவு கண்டு அழுதது: விடியப்புறம் எழும்பியிருந்து கண்ட கனவச் சொன்னது.

“என்றை பிள்ளை கடல் அலைமேல தோணிவிட்டுக் கொண்டு வருகுது. வலிச்ச வலிச்ச கரைக்கு வந்திட்டான் நான் கரையில் நிண்டு வாய்யா ராசன், வாய்யா ராசன் எண்டு கூப்பிடிறன். வந்த என்றை பிள்ளை, திரும்பித் திரும்பி பாத்திட்டு மணல் வெளியில கால்புதையப் புதைய போய்க் கொண்டிருக்கிறான். கொஞ்சத்தூரம் அவன்ரை கால்தடங்களப் பாத்துப்பாத்துப் போய்க் கொண்டிருந்தன். ஒரு கட்டத்துக்குப் பிறகு தடங்களைக் காணேல்ல. தேடித்தேடிப் பாத்தன். பிள்ளையக் காணேல்ல. ஒரே சூனியமாக் கிடந்தது. அந்தச் சூனியத்துக்குள்ள நானும் கொஞ்சத் தூரம் போனன். பின்னுக்கு நிண்டு சிரிச்சமாதிரி இருந்தது திரும்பிப்பாத்தன் ஆளைக் காணேல்லயப்பா” எண்டது அந்த மனுசன்.

இவன் என்ன பிள்ளை? என்ன நடந்தது எண்டுகூட விசார மாய்க் கேக்கேல்லை. எல்லாம் அறிஞ்சிருப்பானோ. அவசரமாய் எங்கயோ போகப்போறானாம். எவளவு கலர்ப்பட்டு கெஞ்சித்தான் இவனை மறிக்க வேண்டியிருக்கு தகப்பன்ரை பிடிவாதம் அப்பிடியே இருக்கு.

“சிவமண்ணை, தம்பியெல்ல வந்துநிக்கிறான் வீட்டடிக்குப் போங்கோ”

“ஆர்ரா செல்வம், ராசனே”

“ஓமோம்”

செல்வம் ஒழுங்கை ஒழுங்கையாய்த் தாண்டி ஆனந்தபுரத்திலிருந்து புதுக்குடியிருப்புச் சந்திக்கு வந்துகொண்டிருந்தான்.

என்ன சனம் இதுகள்? தென்னந்தோட்டமெல்லாம் காடுபத்தவிட்டிருக்குதுகள்! குரங்கும் அணிலும் குடிச்ச மிச்சந்தான் தேங்காய்க்கு எல்லாம் மெத்திப்போச்சு.

அவசரம் செல்வத்தின் சயிக்கினாட்டத்தில் தெரிகிறது.

‘அடோ நில்லு’

எல்லாய்க் குருவியொன்று தலைக்குமேலால் கலகலத்துப் பறந்து போனது.

44

இரவு, கடல் சில்லென்றிருக்கும். கரை நீளம் மணல்வெளியில் சறக், சறக் கெண்டு நடக்கிறதே ஒரு சுகம். வானம் ஒரே வெள்ளி மயமாயிருக்கும். நிலவெறிக்காத இரவில் வானம் வெள்ளிகளால நிரம்பி வழியும். மேற்கிலிருந்து திடீரெண்டு உதிர்ந்து போகிற நச்சத்திரம் கோடு விழுத்திக்கொண்டு எரிஞ்சு விழும். அப்ப “பால்மரத்தில விழு, பட்ட மரத்தில விழாத” எண்டு சொல்ல வேணுமெண்டு தாத்தா சொன்னதும் நினைவுக்கு வரும்.

இரவு யேசுராசண்ணை வலைபடுக்கப் போனவர். வலைப்பாடு கொஞ்சம் பரவாயில்லைப்போல. யேசுராசண்ணைக்கு ஏதும் புளுமெண்டால் ஆளைப் பார்க்கத் தெரியும். சிரிச்சுக் கொண்டே கதைப்பார். கண்ணிலும் நல்ல ஒளி.

“என்னப்பா உனக்கென்ன சாறிதானே வேணும்”

மனைவி புன்முறுவல் சுமந்து தந்த தேனீரை பருகும்போது எவ்வளவு இன்பம்? ‘சாதலிச்ச மணல் வெளிக்குள்ளால கூட்டிக் கொண்டெல்லே ஓடினவர் அண்ணர், எண்டு இப்ப சொன்னாலும் ரெண்டு பேருக்கும் வெக்கம் முகத்தில செம்மைசுப்பிக் கொண்டுவரும்.

யேசுராசண்ணைக்கு எப்போதும் பயம் குறைவு ஆனால் புதுக்குடியிருப்புச் சுடலையைக் கடக்கேக்க ஏனோ நெடுக உள்ள ஒரு கிலிதான். மாத்தளன் வேதாரணியத்தாரின் கதை புளுகெண்டு தெரியும் எண்டாலும் சுடலமுனியை அந்தாள் வர்ணிச்சுண்டால் உயிர்க்குலையே நடுங்கும். ஏதோ ஆறு தலை, எக்கச்சக்கம் கைகள். ஈயெண்டால் வாய்நிறைய ஊசி மாதிரிப் பல்லு, காலும் இல்லை, எழுப்பி வரேக்க அந்த சுற்று வட்டாரமெல்லாம் ஒரு மணம் சேக்கவே மயிர்க் கூச்செறியும் யேசுராசவுக்கு.

கொஞ்சம் பதட்டமாய் சுடலையடியில் பெடலை மிதிக்கும் போது “நாசமாய் போன மூதேவி வேசாரணி, என்னமாய் சொன்னது பல்லிமாதிரி பேய்க்கையைச் சொல்லுறத்துக்கு அந்த மனுசனுக்கு குடுத்து வைச்சிருக்கு, புளுகுமுட்டை பகிடிக்கும் ஆரும் பேய்க்கதை சொல்லுவினமே!”

‘அடோ நில்லு’

பக்கென்றது நெஞ்சு, கணத்தில் துப்பாக்கி முனை அழுத்த யேசுராசு விறைச்சுப்போய் நிண்டான். ஈயெண்டால் ஊசி மாதிரிப்பல்லு, மணமும் வரும், காலும் இல்லை.

அயலில நிண்ட கிலுகிலுப்பை மரம் காத்துக்கு சலசலத்துக் கொண்டிருக்குது.

நாயள் குலைக்கிற சத்தம் வித்தியாசமாத்தானீ ருக்கு, செல்லத்துரையருக்கும் அவசரம், காட்டுக்குப் போக வேணும். சுறுட்டுக்குடிச்சக் கொண்டு போனாத்தான் சுகமாயிருக்கும். இந்த நேரத்தில மாணியக் கேக்கவும் பய மாயிருக்கு, மனிசி ஏசும் மாணியக்காவும் சுறுட்டுக் குடிக்கிற வதான். அவ் சுறுட்டுக் குடிக்கேக்க பாக்கி நல்லாயிருக்கும், ஆரிட்டப் பழகின்னி எண்டு கேட்டா பல்லுக் கொதிக்குப் பத்திப் பத்தி இதுவொரு பழக்கமாயே போச்சது எண்டுவா, நெருகுப் பெட்டியக் கேக்கப் பயமாத்தான் இருக்கு செல்லத் துரையருக்கு. சந்தர்ப்பம் பாத்து ஒரு திட்டுத்திட்டினாத்தான் மனுசிகூடப் பத்தியப்படும். செல்லத்துரையருக்கும் அது விருப் பந்தான். மனிச்சியிட்டை பேச்சு வாங்க குடுத்துவைக்க வேணும் எண்டுவார். அதோட மாணியக்கா இழகிப் போவா.

“மாடு போல கிடக்கு, திரத்தி விடுங்கோவன்”

“உந்த நெருகுப் பெட்டியத் தாவன்”

“கொல்லைப்பக்கமா மாடுகள் நிக் குதுபோல, கொச்சிக்கண்டுகளக் கடிச்சப்போட்டுதோ தெரியாது”

“எஞ்சி சூய் எஞ்சி”

“அடோ நில்லு”

எத்தினை நேரமெண்டு நிக்கிறது, கையத் தூக்கிக் கொண்டு? தளர்ந்த வயதுக்குக் கூட இரங்குப் பிறவியள். ஆரையோ ரெண்டொருத்தரை இழுத்துக் கொண்டு வாறாங்கள்.

“ஐயா உது என்ரை பிள்ளை ஐயா விடுங்கோ காலு மொண்டு ஏலாது!”

மரங்களில் பெயரறியாப் பறவையொன்று கத்திக்கொண்டு இருக்கிறது:

நேரம் ஆக ஆக வெறும்பகலின் நிசப்தம். இடைக்கிடை கேட்கிறது நாய்களின் குரைப்பு. காற்றுக்கே குரல் முறிந்தது போல இருக்க, அடுத்த காணியில் நிக்கிற பணையில் நெடு சலும் காவோலையொன்று உரசிக்கொண்டேயிருக்கும். அது கூட இண்டைக்கு சத்தம் போடவில்லை. சிறுசுகள் மடியை விட்டு இறங்கவே பயந்தாற்போல இருக்குதுகள். திகிலில் உறைந்து போயிருக்கிற அவர்களின் முகங்களில் வெய்யிலடித்ததுபோல் இருக்கிறது.

“அப்பாவை விடமாட்டினமேயம்மா”

“அண்ணாவக் கொண்டு போனவங்கள் திருப்பிக் கொண்டுவந்து விடுவாங்களே.”

“எனக்கு அப்பா வேணும்”

பள்ளிக்கூடத்தில் முகமுடிக்குள் புகுந்திருந்த துரோகி பவ் லின் வானத்துக்கும் பூமிக்குமாய் அனேகம் தலையாட்டுகிறான்! ஊரவரைக் காட்டிக்கொடுக்கிற துரோகி அவன். “மிருகப்பிறப்பு, நாசமாய்ப்போக”

ஒட்டுசுட்டான் வீதியில் வாகனங்கள் அணிவகுத்துப் போகிறது. வெளியில வந்து பாக்கவும் துணிவில்லாமல் வீட்டுக்குள் சனம் இருக்குதுகள், அம்மா இப்பவும் முந்தாளிட்டுக் கொண்டு எட்டி எட்டிப் பாக்கிறா. காதப்பிளக்கிற ஓசையோட போகுது வாகனங்கள். வெய்யிலும் குறையேல்ல. முகத்துக்குச் சூடுபோடுற வெய்யில்! முத்தத்தில ஒரு கரையில நிண்ட புல்லுக்கூட காய்ந்துபோயிருக்குது.

திடீரெண்டு காட்டுப்பக்கமாய் தூரத்தில் வாகனம் போன திக்கில் வெடிச்சத்தங்கள் கேட்டுக்கொண்டேயிருக்குது. தூக்கி வைத்ததுபோல இருந்த ஒரு வெடியதிரவீன்பின் ஏன் இப்பிடி சாமிக்கு உரு வந்தமாதிரி வெடிச்சத்தம் கேக்குது? அம்மா ஏன் பதறிக்கொண்டு மாமா வீட்டுப்பக்கம் போறா? அம்மாவுக்கு எங்கிருந்து இந்தத் துணிவு வந்தது?

“ஐயோ எங்கட பிள்ளையள்!”

திடீரெண்டு வெறும் பகலில் அகோர வெய்யில் எல்லோர் மேல்களிலும் கப்பிக்கிடக்க ‘ஓவென்று’ புதுக்குடியிருப்பு கதறியழுகிறது. மனதைக் குடைவதுபோல் துயரக்கதைகளை ஏந்திக் கொண்டு காற்றும். காற்றைத் தொடர்ந்து சில மனிதர்களும் வந்து சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்றனர்!

மொட்டையன் காட்டுக் குறைகளில் புலுனிகளும் அணில் களும் எங்கே போய் ஒழிந்துகொண்டனவோ! வெறும்பகலில் எறிக்கிற வெய்யில் மட்டும் முகங்களுக்குச் சூடுபோட்டுக் கொண்டேயிருக்கிறது. □□

போதனை

“பறவைகளையும் அவற்றின் சப்த ஜாலங்களையும் இரசிக்கத் தெரியாதவன் மனிதனாயிருக்க முடியுமா?” என்பது செல்வனுள் கூடர்விடும் வினா. மற்றையோரை விட்டாலும் கூட அவனுக்குச் சலிப்பில்லாத ஒன்று இந்தப் பறவை ரசனைக்கலை.

□ கை. சரவணன்

கவிதை, சிறுகதை, உருவகம் நாடகம் போன்ற பல்வேறு தளங்களில் இயங்கும் படைப்பாளி, வானோகை, ஈழநாடு இலக்கியப் போட்டிகளில் இவரது கவிதைகள், சிறுகதை பரிசில்களைப் பெற்றுள்ளன. ஆசிரியராக இருந்த இவர் ஒரு போராளியாவார்.

இவனது பாடசாலைக் காலத்தில் பொழுது போக்குப் பற்றி ஒருநாள் வகுப்பாசிரியர் வினாவிய போது ஒவ்வொருத்தர் ஒவ்வொன்றைக் கூறினர். “பறவைகளை இரசித்தல்” என்று கூறியதில் அவனுக்குப் பெருமை ஆசிரியர் கூறியதும் கூட நினைவில் அப்படியே உள்ளது.

“பிள்ளையளே! பறவையளை அவதானிக்கிறது, படம் பிடிக்கிறது எல்லாம் ஒருநல்ல பொழுது போக்கு. வெளிநாடுகளில் வசந்த காலங்களில் தங்கட அலுவலகங்களை எல்லாம் நிப்பாட்டிப்போட்டு பறவையளை அவதானிக்கப் போய் விடுவின. பறவையள் எங்களுக்குப் பாசம், விட்டுக்கொடுப்பு, வீரம் காதல், இரக்கம் எண்டு எத்தினையோ விசயங்களைச் சொல்லித் தருகதுகள். இனிமேல் நீங்களும் பறவையளை அவதானியுங்கோ”

அன்று முதலாக தான் ஈடுபடுவதோடு நின்றவிடாது தனது ஈடுபாட்டையும் இதில் ஈடுபடுத்தினான். அந்த வரிசையில் அவனது ஊக்குவித்தோர் பட்டியலின் இறுதி நபர் அவனது மருமகன் குமணன். வயது என்னவோ ஐந்துதான் ஐம்பது வயதுக்காரர் கதைக்கும் கதையெல்லாம் கதைப்பான். அடுப்படியில் அவன்பாட்டி - செல்வனின் தாயார் - குழப்பிற்கு உப்புப் போடுவதிலிருந்து, “ஆடலறி” “கிபிர்” வரை எல்லாவற்றுக்கும் துருவித் துருவி ஆயிரம் கேள்விகள் கேட்டு தன்னளவில் திருப்தி ஏற்படும் வரை அவன் ஓயமாட்டான். இது அவனது வழமை ஏனையோர் தமது வேலை அலுப்பில் சாக்குப்போக்குச் சொல்லி கடத்திவிட்டாலும் செல்வனுக்கு வேலை இல்லை என்பது நன்றாய்த் தெரிந்த அவன் மாமனை இலகுவில் விட மாட்டான். “மாமா மாமா” என சிரிக்கப்பேசி அவனிடமிருந்து கறந்துவிடுவான்.

விடிந்தும் விடியாத காலைப்பொழுது. படுக்கையால் எழுமனமற்றிருந்த நேரம். வெளியே வழமைக்கு மாறாய் பறவைகளின் “கீச் மூச்” ஒலி அதிகமாக எழுந்து கொண்டிருந்தது. கூடவே -

“மாமா! இஞ்ச வாங்கோ! தலையிலை தொப்பிபோட்ட மண்ணிறக் குருவி”

“அது என்ன? தலையில தொப்பிபோட்ட குருவி” ஆர்வத்தில் எழுந்து வெளியே சென்றான் செல்வன். முற்றத்தில் உள்ள பாகற்பந்தலில் கொண்டையுள்ள குருவிகள். பெயர் தெரியாத பல பறவைகளுள் அதுவும் ஒன்று. அதற்கு அவனிடம்பெயர் “கொண்டைக்குருவி” மிகுந்த சத்தமிட்டபடி இருந்தன. ஏதோ ஒரு அவலத்தைச் சந்தித்தவைபோலப் பதற்றத்துடன் தாவித்தாவிக்க குரலெழுப்பின

“மாமா! இவளவு நாளும் ஒரு குருவிதான் வாறவர், இண்டைக்கு குழறிக்கொண்டு கனபேர் வந்திருக்கினம்?”

பறவைகளையும் - அஃறிணைகளையும் - உயர்திணையாகவே நோக்கும் உன்னத நிலைக்கு குமணன் வந்து விட்டான்.

“ஏன் மாமா இந்த வெள்ளை ஓடிவந்தவை? மாமனைப் பாராமலேயே பறவைகளைப் பார்த்தபடி வினாவினான்;

“குமணன்! நானும் இப்பதான் வந்தனான் எனக்கு என்னண்டு தெரியும்?”

“ஆ - எனக்குத் தெரியும். இடம்பெயர்ந்து வருகினம் போல?”

பறந்து பறந்து கத்திய குருவிகள் அமைதியடைந்தன. பின்பாகற்கொடிகளிடையே ஏதோ தேடின. பின் ஒவ்வொன்றாய்ப் பறந்து போயின.

“மாமா! எங்கே போகினம்?”

“தங்கட வீட்டதான்”

“அப்ப வீடு கிடக்கேக்க ஏன் இஞ்ச வந்து கத் தினவை?”

“சும்மா ஊர்பாக்க வந்திருப்பினம், -நாங்கள் மடுவுக்குப் போனமாதிரி”

‘சீ அப்படியிராது கத்திக்கொண்டு அவசரமாய் வந்தவை யல்லோ! எங்கயோ இருந்து இடம்பெயர்ந்து தான் வருகினம் பந்தயம் பிடிப்பமே!’ என்றபடி அப்பாலே சென்றுவிட்டான்.

“குருவிகள் பாகற்பந்தலிலேயே அழகிய சிறு கூடு ஒன்றி னைச் சிறுகச்சிறுகக் கட்டிக்கொண்டன. முற்றத்து ஓரத்தில் வந்து ஏதோ தமது பாசையில் கூறியபடியே தலையை அசைத் துப்பார்க்கும் அழகு இருக்கிறதே! செல்வனும் மருமகனும் மட்டுமல்ல எல்லோருமே இப்போது அவற்றினை ரசிக்கப் பழகியோ, தெரிந்தோ விட்டனர். குமணன் சிலவேளைகளில் கிட்டச் சென்றால் “கியூக் கீச் கிச்” என்றபடி தாவிச் சற்ற்ப் பாலே நகரும். அப்போதும் அவன் அண்மித்தால் “கியூக் கீச் கிச்” என்றபடி தாவும்.

“மாமா! கியூக் எண்டால் எங்க; கீச் எண்டால் பிடி; கிச் எண்டால் பாப்பம்”

என்றொரு கருத்தினையும் உருவாக்கிவிட்டான். வேறு கருத்துக்கள் யாராலும் முன்வைக்கப்படாததால் ஏசுமனதாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. ஒருகுருவி “கியூக் கீச் கிச்” என்றபடி பறந்து போக மறுகுருவி பின்தொடர்தல் அவர்களின் சந்தேகம் தீர்த்தது. மருமகன் பறவைகள் விடயத்தில் தன்னையே விஞ்சி விட்டானே என்பதில் பெறாமை கலந்த பெருமை செல் வனுக்கு, யாராவது துரத்த முயன்றாலோ சத்தமிட்டு மிரட்டப் பார்த்தாலோ “இடம்பெயர்ந்து கஸ்ரப்பட்ட குவியியள் பாவம்” என்று தடுத்துவிடுவான் குமணன்.

குமணன் பிறந்திருந்த அந்த தொண்ணூற்று இரண்டுகளில் “பூமியதிர்ச்சி”யோடு தொடங்கிய அவர்களின் - தமிழன் பல காலமாக இடம்பெயர்ந்து திரிகிறான் ஆனால் செல்வன் குடும் பம் சந்திப்பது இப்போதுதான் - இடம்பெயர்வு “சத்ஜெய” வரை எத்தனையோ ஓட்டம். நெடுங்கேணியில் சென்றிருக்க யோசனை செய்தும் பின்னர் போகவில்லை. இல்லாவிட்டால் ‘ஜெயசிக்குறு’ விற்கும் இடம்மாறியிருக்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டிருக்கும்.

வளங்கொழிக்கும் அளவெட்டி மண்ணில் “பூமியதிர்ச்சி” என்று படைபுகுந்ததோடு ஸ்தம்பித்து விட்ட அதன் வாழ்வு - செல்வனுக்கு ஒருகணம் இதயம் நின்றுவிடும்போல இருக்கும்.

குடியேறியது உரும்பிராயில். பிறந்த ஊர் போலவேதான் சிறப்புடையதெனினும் ஊரை நினைத்து அவனிதயம் ஏங்கும். ஊரை விட்டு வருகையில் வழியிலே குடுபட்டு விழுந்து மடிந்த நண்பனின் தாயின் நினைவு வரும். மறுநாள், விட்டு வந்த வீடு பார்க்கப் பேரய், அப்படியே அன்று முதல் காணாமல் கிணிகைகள் போன நண்பனின் உருவம் சிரித்த முகத்தோடு வந்துபோகும்.

இந்த அவலங்களை குமணன் அனுபவிக்கவில்லையென்றாலும், பிறந்த ஊரின் மண்வாசனை தெரியாதென்றாலும் ஊரின் பெயரையும் இடம்பெயர்வு என்ற பதத்தினையும் அவன் கேட்கும் பொழுதெல்லாம் முகத்தில் ஓர் ஏக்கம் தென்படும்.

முதலில் வந்த குருவிகளின் கூட்டருகிலேயே வேறும் சில கூடுகளில் கொண்டைக்குருவிகள், மற்றும் பசியவயிறும் மஞ்சள் முதுகும் சாணிப்பச்சை நிறமும் உடைய சிறு குருவிகள் என குடியேறிக்கொண்டன. “குருவிகள் குடியிருப்பு” என்று குமணன் கூறிக்கொள்வான். முன்பள்ளியில் இருக்கும் நேரமும் தூங்கும் நேரமும் தவிர்ந்து அவனது பொழுது பாகற்பந்தலடியிலேயே கழியும்.

கிட்டே செல்வதில்லையாயினும் எந்தக் கூட்டினுள் எத் தனை முட்டை என்பது பற்றியெல்லாம் கூறுவான், வீட்டிற்கு யாராவது வந்தால் அவர்கள் ஊர்க்கதைகள் முடிந்து புறப்பட ஆயத்தமாகும்போது குமணன் “குருவிகள் குடியிருப்பு” பற்றிய ஒரு குட்டிவிரிவுரை ஆற்றுவான். அவனது விரிவுரையைக் கேளாது யாரும் சென்றதாக ஞாபகம் இல்லை.

குருவிகள் குதூகலமாக காலையில் பாடி அவர்களைத் துயிலெழுப்பும். மாலையில் கானம்பாடி அமளிப்படுத்திய பின்னரே இரவிற்காக அமைதியடையும் வழமையைக் கொண்டிருந்தன: பறவைகள் உலகம் உண்மையிலேயே ரம்மியமானதுதான். அவைகளிடம் பார்த்துப் படிக்கவேண்டியவை ஏராளந்தான். குமணன் கூட ஏதாவது தனக்கு வேண்டியது விரைவில் கிடைக்க வில்லை என்றால்,

“குருவியளைப்போலை சுறுசுறுப்பா இருக்கப் பழகிக் கொள்ளுகோ பாப்பம்”

என்று பெரிய மனிததோரணையில் அறிவுரை கூறும் அள விற்கு பறவைகளும் அந்தக் குடும்பவாழ்வோடு இணைந்து விட்டன.

“பறவைகள் காலத்திற்குக்காலம் இடம் மாறியே சீவிக் கின்றன. பருவநிலை மாற்றங்களோடு இணைந்து தாமும் இடம்மாறியே குடியேறி இனம் பெருகி வாழ்கின்றன”

என்றெல்லாம் பறவைகளைப் பற்றி புத்தகங்களில் படித்த ஞாபகம் செல்வனுக்கு.

“பருவகாலம் மாறித்தான் இடம் பெயர்கின்றனவா? அல் லது எதிரிகளுக்குத் தப்பும் நோக்குடன் இடம்மாறுகின்ற னவா?”

அவனுள் எழும் கேள்விகள் இவை. குமணனுக்கு ஒருநாள் பறவைகள் இடம்மாறிமாறி வாழ்தல் பற்றி விளக்கிக்கூறி னான். காலநிலை மாறுதலுக்காகவே இடம்மாறுகின்றன என்ற கூற்றினை முற்றாக ஏற்க அவன் தயாரில்லை.

“கீக் கூக் கீக் கூக் கூக்”

“புதுவிதமான சத்தம் மாமா! இஞ்ச ஒரு பெரிய குருவி, ஓ இவரைத்தானே செண்பகம் என்று சொல்லுறது.”

“ஓகோ! இனிமேல்தான் குருவிகளுக்கு ஆபத்து! கூடுசட்டி குஞ்சுகளும் பொரிச்சிருக்கிற நேரம். குஞ்சுகளை பிடிச்சாலும் பிடிச்சுப் போடும்.”

“ஏன் மாமா? வடிவான சிவப்புக்கண், உடம்பு, ஏன் குரலைப் பாருங்கோவன் “க்கூம் க்கூம்” என்று எவளவு சத்தமாய்க் கத்துறார்? இவரும் ஒரு பறவைதானே! ஏன் குருவியளைத் தின்னுறார்? பிராந்து, வல்லாறு இதுகளல்லோ கோழிக்குஞ்சு தின்னுறவை?”

குமணன் என்ன இலேசில் விட்டுவிட்டும் ஆளா? அவர்களைக் கண்ட செண்பகம் எங்கே பறந்து போய்விட்டது.

சூரியக்கதிர் இரண்டோடு கிளிநொச்சி உருத்திரபூத்தில் வீடுகட்டி அவர்கள் வாழ்ந்த வாழ்விலும் குறையொன்றும் சொல்லிவிட முடியாது இரண்டை நிரோடும் வாய்க்கலநகில் பசுமையான காணியில் ஊர் நினைவுகளோடு வாழ்ந்த வாழ்வும் “சத்ஜெயவோடு” கருகிப்போயிற்று.

மீண்டுமோர் அவல நகர்வு கோணாவில் நோக்கி. அந்த அதிகாலை நகர்வில் முகம் தெரியாத, பெயர் தெரியாத மனிதர்களின் குண்டால் சிதறுண்ட உடல்களைக் கடந்து அவசரமும் அந்தரமுமாகச் செல்கையில் குமணன் ஆட்களுள் தவறிப்போக செல்வனின் அக்கா மண்ணில் புரண்டு கூக்குரலிட, அம்மா தலையிலடித்துக் குழற, செல்வனோ திகைத்து நிற்க, எங்கோ தவறிப்போய் அழுதுகொண்டு நின்றதாக அவ்வளவு அமளியினிடையேயும் அயல்வீட்டுக்காரர் குமணனை ஒப்படைத்தார். குமணன் கிடைத்ததோடு அவர்கள் திருப்திப்பட்ட போதம்கூட தவறிவிடப்பட்ட பலருக்காய் பலரது கூக்குரல்கள் இன்னும் செல்வனுக்கு காதில் ஒலித்துக்கொண்டேயிருக்கின்றன.

ஒருவாறு, நடந்து ஓடி காலம் கடந்து போயிற்று. விசுவமடுவில் இன்று. “இனிமேலும் ஓடிப்போகக்கூடாது” செல்வனின் சிந்தனை இடையில் சிதறுண்டுபோக பறவைகளின் அவலக்குரலிடையே:

“மாமா! குருவிக்கூட்டை செண்பகம் பிடிச்சு”

விம்மலோடு குரலடைத்து நின்றுவிட பாகறப்பந்தலை நோக்கி விரைந்தான்.

கூடுபிரிந்து நிலத்தில், குஞ்சு ஒன்று செண்பகத்தின் வாயில். குஞ்சைச் சுற்றி பந்தல்தடியில் அடித்துக்கொண்டிருந்தது. குருவிகள் எல்லாமே அவலமாகக் கத்தியபடி கண்டபடி பறந்து கொண்டிருந்தன. அவலம் நிறைந்த அந்தச் சூழல் செல்வனை நிலைகுலைய வைத்தது. குமணன் அழுதபடி கல்லொன்றை எடுத்து செண்பகத்தை நோக்கி விட்டெறிந்தான். செத்துப் போன குருவிக் குஞ்சைப் போட்டுவிட்டுப் பறந்துபோனது சிறுகதைகள் செண்பகம். □□

புளியமரம்

என்னால் வேதனையைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை, இப்படி யொரு நிலை வருமென நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. எப்படி இருந்த நாளை இப்படி மாறிவிட்டேனே. நான் என்ன செய்ய முடியும்? என்னைப் பயன்படுத்தி என்னவர்களைக் கொன்று விட்டார்களே இவர்கள். இவர்கள் என்னவர்களைக் கொல்வதை என்னால் தடுக்கத்தான் முடியுமா? என்னவர்களுக்கு எத்தனையோ பயனளித்த நான் இப்போது எதிரியின் பயன்பாட்டுக்குள்ளாகி என்னவர்களின் அழிவிற்கல்லவா துணைபோகிறேன்.

நாளாந்தம் இதை நினைத்து அழுதுகொண்டுதான் இருக்கிறேன். என்னவர்களுக்குப் பயனளித்த நாட்கள் என்முன்னேஎந்நாளும் வந்து வந்து போகும். அந்த ஊரவர்களின் வாழ்வோடு பின்னிப்பிணைந்திருந்தேன்.

பள்ளிச் சிறுவர்கள் பாடசாலை விட்டுச் செல்லும்போது என்னிடம் வராமல் போகமாட்டார்கள் புத்தகப்பைகளை என்னிடையில் வைத்துவிட்டு என்மீது ஏறிக்கொள்வார்கள். என் பழங்களைப் பிடுங்கிச் சுவைப்பார்கள். என்மீது ஏறமுடியாதவர்கள் கல்லெறிந்து பழம் பறித்துண்பார்கள். அவர்களிடையே பழச் சண்டை

□ ஆ. ந. பொற்கோ

சிறுகதை, கவிதை, வானொலி நாடகம் போன்ற தளங்களில் அக்கறையுடன் இயங்கும் இவர் ஒரு போராளி. இவரது பல படைப்புகள் வானொலி, ஈழநாதம், ஈழநாடு இலக்கியப்போட்டிகளில் பரிசுகளைப் பெற்றுள்ளன.

களும் நடக்கும். பின்னர் சமாதானமாகி வீட்டுக்கு ஓடுவார்கள். நான் இவற்றைப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டிருப்பேன்.

சோளகம் பிறந்துவிட்டால் என்னில் கம்பு வெட்டிக் கொக்குப் பட்டத்திற்குச் செட்டை வளைப்பார்கள். கொக்குப் பட்டம் விண்குவ வானில் பறக்கும். எனக்கு அளவுகடந்த மகிழ்வு பிறக்கும்.

என்னைச் சூழ உள்ள வயல்வெளிகளில் ஆடி பிறந்தால் சூடு பிடிக்கும். விடிகாலைப் பொழுதில் உழவர்கள் வயலை உழவார்கள், அவர்களின் மனைவிகள் உணவு கொண்டு வந்து என்னடியில் வைத்துவிட்டுக் கணவர்களை, அழைப்பார்கள் நிழலில் உண்பார்கள். உழவர்கள் பணி தொடர்வார்கள்.

பருவகால மழை பெய்ய என்னருகில் இருக்கின்ற கிடங்கில் வெள்ளம் தேங்கும் பள்ளிவிட்டு வரும் சிறுவர்கள் வெள்ளத்தில் விளையாடுவார்கள். வெள்ளைச்சட்டைகள் செய்பாடாய் மாறும்.

பள்ளிச் சிறுவர்களில் சிலரைச் சில நாட்கள் காணக் கிடைக்காது. கால்களில் சிரங்கு வந்து வீட்டில் உபாதைப்படுவார்கள். சிறுவர்களின் தாய்மார் என்னில் இலை பறித்து நீர் விட்டு அவித்துப் பிள்ளைகளின் சிரங்குக் கால்களைக் கழுவுவார்கள். சில நாளில் சிரங்கு பஞ்சாய்ப் பறந்துவிடும். மீண்டும் அவர்கள் மகிழ்வோடு பாடசாலை போக எனக்குப் பெருமையாக இருக்கும்.

மேய்ச்சலுக்குத் தரவைக்கு வருகின்ற மாடுகள் மத்தியான வேளையில் என்னடியில் ஓய்வெடுத்து அசைபோடும். சூடு தணிய மீண்டும் மேய்ச்சலுக்குப் போகும். பறவைகள் பகல்முழுதும் என்னில் அமர்ந்து பாட்டிசைத்துப் பழமுண்ணும். இரவானால் என்னில் கூடு கட்டிய பறவைகள் கூடுகளில் படுத்துறங்கும்.

இப்படி ஊருக்கே பயனளித்த என் வசந்தம் எதிரி வரவால் தொலைந்து போயிற்று வயல்வெளிக்கு அப்பால், பள்ளிக்கட்டடம் கூரை இழந்து வெறிச்சோடிக் கிடக்கிறது. பள்ளிச்சிறுவர்கள் எங்கு போனார்களோ எனக்குத் தெரியவில்லை. என்னருகில் செல்கின்ற வீதி புதர் மண்டி இருந்த சுவடழிந்து மறைந்து போயிற்று. மேய்ச்சலுக்கு வந்து என்னடியில் அசை போடும் மாடுகள் கூட இட்போது வருவதில்லை. வயல்கள் பல ஆண்டாய் விதைக்காமல் தரிசாகிக் கிடக்கின்றன.

என்மீது பழமுண்ண வருகின்ற பறவைகளும் வருவதில்லை. கூடு கட்டிக் குடியிருந்த பறவைகளும் கூடுவிட்டுப் போய்விட்டன. எங்கும் மயான அமைதி; இடை இடையே அமைதியைக் குலைத்து எதிரி ஏவுகின்ற எறிகணைகள் வீழ்ந்து வெடிக்கும். என்னவர்களைப் பிரிந்து தனிமையில் வாடினேன்.

என்னால் முன்புபோல் காய்த்துக் குலுங்க முடியவில்லை. ஆனால் கிளைகள் மட்டும் சடைத்துப் பச்சைக் குடையாக சிறுகதைகள் நிற்கிறேன். அது எதிரிக்கு வாய்ப்பாகப் போயிற்று. என்மீது

பரணமைத்தான்: அவனுடைய காவலரணிலிருந்து கூப்பிடு தூரத்தில் நான் இருந்தேன். நான் தோறும் விடிகாலைப் பொழுதில் என்னடிக்கு வந்து என்மீது ஏறிச் சுற்றாடலை அவதானிப்பான்.

இழந்தவரை மீட்க வேவுக்கு வருகின்ற என்னவரைக் கண்டுகொள்வான். என்னவர்களின் பயணம் பாதி வழியில் முடிந்துபோய்விடும். என்னவர்கள் வேவுக்கு வருகின்றபோது என்மனம் வேதனைப்படும் "என்னிலிருந்துதான் எதிரி உங்களைக் காண்கின்றான்" என உரத்துக் கத்தவேண்டும் போலிருக்கும். ஆனால் என்னால் கத்த முடிவதில்லை.

என்னவர்கள் இன்றுமல்லவா வேவுக்கு வருகிறார்கள். என் மனம் வேதனைப்படத் தொடங்கியது. ஆனால் இன்று வழமை யாக வருகின்ற பாதையால் வராமல் பக்கவாட்டாக வருகிறார்கள். என்னில் இருக்கின்ற எதிரி என்னவர்களைக் கவனிக்கவில்லை. அவன் சிகரட் புகைத்தபடி எனக்குக் கீழிருக்கும் கூடாரத்தில் உள்ள சகாக்களோடு கதைத்துச் சிரித்துக்கொண்டிருக்கிறான்.

என்னருகில் இருக்கின்ற பனைவடலிசன்குக்குள் என்னவர்கள் வந்துவிட்டார்கள். என்னிலும் கூடாரத்திலும் எதிரிகள் இருப்பதை என்னவர்கள் கண்டுகொள்வார்கள். எனக்குப் பெரு மகிழ்ச்சி. இனி இவர்களுக்குச் சரியான பாடம் கிடைக்குமென எதிர்பார்த்திருந்தேன்.

பொழுதுபட எதிரிகள் என்னிடத்தைவிட்டு அகன்று காவலரணுக்குச் சென்றனர் என்னவர்கள் வந்த பாதைவழியே திரும்பி நடந்தார்கள். எனக்குப் பெரிய ஏமாற்றமாக இருந்தது. இப்படி என்னவர்கள் வருவதும் எதிரி போனபின்னர் பேர்வது மாக ஒரு கிழமை கழிந்தது.

இன்று பகல் என்னவர் வரவில்லை. வழமைக்கு மாறாக பொழுது சாய எதிரி காவலரணுக்குத் திரும்பியதும் என்னவர்கள் வந்தார்கள். இவ்வளவு நாளும் எதிரியின் நடமாட்டத்தைச் சரிவர அவதானித்திருக்கிறார்களென்பது எனக்கு இப்போதுதான் விளங்கியது.

என்னவர்களின் கைகளில் பல கிளேமோர்கள் இருந்தன. கிளேமோர்களை என்மீது அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக இலை மறைவில் கட்டினார்கள். அதில் தொடுத்த வயர்களை என்னில் படர்ந்திருந்த கொடிகளின் மறைவில் பிணைத்துக் கீழே கொண்டுவந்தார்கள்.

எனக்குப் பக்கத்திலிருந்த கூடாரத்திலும் எதிரி வரும் பாதைகளிலும் கிளேமோர்களைத் தாட்டார்கள். அவற்றில் தொடுத்த வயர்கள் வெளித்தெரியாமல் மண்ணில் கத்தியால் அழுத்திக் கீறி அதனுள் வயர்களை விட்டு மூடி, வயர்களின் முடிவை பனை வடலிகளின் மறைவரன இடத்தில் ஒன்றிணைத்து ஆழியில் பொருத்தினார்கள்.

எதிரி தடயங்களை அறிவதற்காக ஒவ்வொருநாளும் முகா முக்குத் திரும்பும்போது என் கீழுள்ள இடமெல்லாம் கூட்டி விட்டுத்தான் செல்வான். என்னவர்கள் காவலரணுக்குச் சத்தம் கேட்காமல் என் கீழுள்ள இடமெல்லாம் கூட்டினார்கள்.

எனக்குப் பக்கத்திலிருந்த கிடங்கில் சோத்துப்பழக்கொடி படர்ந்து கிடங்கை மூடியிருந்தது. அதற்குள் என்னவர்களின் அணியொன்று மறைந்திருந்தது. இன்னொரு அணி பனைவட லிகளுக்குள் தாக்குதல் அணிக்குத் துணையாக நின்றது.

பொழுது விடியத் தொடங்கியது, எதிரி முகாமிலிருந்து ஏவிய ஏறிகளைகள் எனக்கு முன்னால் இருந்த வெட்டையில் விழுந்து வெடித்தன. அது எதிரியின் வழமையான பயத்தின் வெளிப்பாடு.

எதிரி அணி வழமைபோல என்னை நோக்கி அணி பகுத்து வந்தது. முன்னுக்கு வந்த இரண்டுபேர்களில் ஒருவன் துப்பாக்கியை என்னடியில் சாத்தி வைத்துவிட்டு என்மீது ஏறினான். எனக்குப் பதட்டமாக இருந்தது. என்னவர்கள் என்மீது கட்டிய கிளேமோர்களைக் கண்டுவிடுவானோ என ஏங்கினேன். அவன் கண்டால் மற்றவர்களையும் உசார்ப்படுத்துவிடுவான். என்னவர்களின் முயற்சி தோற்றுப்போய்விடும்.

என்னில் ஏறியவன் கிளேமோர்களைக் கவனிக்கவில்லை. தொலைநோக்கியால் வெட்டையைக் கடந்து அவதானித்தான். மற்றைய எதிரிகள் என்னடிக்கு வந்து கூடாரத்தினுள் போனார்கள்.

கிளேமோர்கள் வெடித்தன. எனது கிளைகள் முறிந்து விழுந்தன. கூடாரம் துண்டு துண்டாகப் பிய்ந்து பறந்தது. எதிரிகளின் அவலக்குரல் எங்கும் கேட்டது. கிடங்கினுள் மறைந்திருந்த என்னவர்கள் எழுந்து தப்பிய எதிரிகளைச் சுட்டு வீழ்த்தினார்கள்; முகாமிலிருந்து எதிரி என்னைக் குறிவைத்து ஏறிகளைமறை பொழியத் தொடங்கினான். என்னவர்கள் எதிரி யிடம் கைப்பற்றிய ஆயுதங்களைத் தூக்கியபடி என்னைக் கவலையோடு பார்த்தார்கள். நான் உரித்த கோழி போலப் பரிதாபமாக நின்றேன். அவர்கள் வெட்டையைத் தாண்டி நடந்தார்கள். எனது அங்கங்களை இழந்தபோதும் எதிரியை அழித்ததையிட்டு மகிழ்ந்தேன்.

இதன் பின்னர் எதிரி என்னடிக்கு வருவதில்லை. என்னைக் கண்டாலே அவர்களுக்குப் பயம் கௌவிக்கொள்ளும். இப்போது என்னவர்களால் இலகுவாக முகாமை வேவுபார்க்க முடிந்தது.

○ ○ ○

அடுத்து வந்த மாதத்தில் ஓயாத அலை ஓங்கி மூசியது. எதிரி முகாம் முழுமையாக நிர்மூலமாகியது. அந்த மகிழ்வில் நான் துளிர்ந்தேன்.

எங்கோ போயிருந்த ஊரவர்கள் மகிழ்வோடு திரும்பினார்கள். கூரை இழந்த பள்ளிக் கட்டடம் புத்துயிர் பெற்றது. புதர் மண்டிக் கிடந்த பாதை புதுவடிவெடுத்தது. தரிசாகி யிருந்த வயல்கள் களனிகளாயின.

மாடுகள் மீண்டும் மேய்ச்சலுக்கு வரத்தொடங்கின. பறவைகள் என்னை நோக்கிப் படையெடுத்தன. என்னில் கூடுகள் கட்டிக் குதுகலித்தன; நான் காய்த்துக் குலுங்கிக் களிப்பில் திளைத்தேன். இனி என்ன பள்ளிச் சிறுவர்களுக்குக் கொண்டாட்டந்தான்! □□

இருளிலிருந்து

வீடு சத்தமில்லாம ஊமைமாக கிடக்கு. அதுக்காக வீட்டில் ஒரு தரும் இல்லையாக்குமெண்டு நினைச்சிடப்படாது. அம்மாவை விட மற்ற எல்லாரும் வீட்டில் தான் இருக்கிறார், காலம் வெள்ளாப்போடியே சயி கி வி ல வாழைச்சேனைப் பக்கர போன அம்மா பதிலொரு மணியாகியும் இன்னும் வரல்ல அதுதான் எல்லாற்ற முகத்திலும் யோசனை. ஆனா அப்பா, பெரியண்ணாச்சி தங்கச்சி எல்லாரும் வீட்டில்தான் இருக்கிறார்.

பு. சத்தியமூர்த்தி

சுழறாடு, சுழறாகம் பத்திரிகைகளின் ஆசிரிய சீடத்தில் பணியாற்றிய இவர்; சிறுகதை, அரசியற் கட்டுரை, விமர்சனம் ஆகியவற்றில் ஆர்வமுள்ள படைப்பாளி.

அது சரி தங்கச்சி ஏன் பள்ளிக்குடம் போறேல்ல? அதை ஏன் கதைப்பான்? பொம்பிளப் பிள்ளையள வெளியால விட்டிற்று பிறகு அதுகளைக் காணேல்ல எண்டு தேடுறத விட வீட்டிலயே வைச்சிருக்கலாம்? அப்ப அண்ணாச்சியும் அப்பாவும் வேலைக்குப் போகாட்டி வீட்டுப்பாடுகள கவலிக்கிற ஆர்? அதெல்லாம் அம்மாதான். அதுக்குத்தான் அம்மா இப்ப சயி கி வி ல வெளிக்கிட்டிருக்கிறார். காலம் வெள்ளாப்போடியே ராத்திரி உறைய வைச்ச தயிர வாழைச்சேனைப் பக்கத்தில கொண்டு போய் வித்திற்கு அங்கயிருந்து கடல் மீனை வாங்கி 'ஐஸ்' போட்டு புளாஸ்டிக் வானிக்குள்ள போட்டு எடுத்துக் கொண்டந்து வீடுவீடா வித்துத்தான் அம்மா வீட்டுப்பாட்டக் கவலிக்கிறார்.

ஊரின்ற ரெண்டு பக்கமும் ஆறு ஓடுது. அதோட குளமும் இருக்கு. இந்தப் பிரச்சனைக்கு முந்தி ஊர், தாயைக் கண்டா சிரிக்கிற சின்னப்பிள்ளையள போல சந்தோசமாதான் இருந்திருந்தது. வயல் செய்யிறதும் காட்டில் பிரம்பு வெட்டுறதும் ஆத்திலயும் குளத்திலயும் மீன் பிடிக்கிறதும் பட்டிமாடடைக்கிறதும் தான் ஊராக்களின்ர தொழில்.

வீட்டு ஆம்பிளையள எல்லாரும் இந்த நாலில எதாவது ஒரு தொழிலச் செய்வாங்கள். இதால வீட்டுக்கு வருவாய் எப்பவுமே பிரச்சினையா இருக்கேல்ல. எங்கட ஊருக்கு ஆண்ட வன் தந்த கொடை அது. தொழில் செய்ய ஒரு முதலுமில்லையெண்டாலும் பிரச்சினையில்ல.

ஒரு சின்னக்கத்தியோட பிரம்பு வெட்டுறாக்களோட பிரப்பங்காட்டுக்குப் போனா வரேக்க ஒரு கட்டுப் பிரம்போட வரலாம். கூடை, கதிரை, பின்னிற ஆக்களுக்கு அதை வித்தா கையில் காசு, வீட்டுச்சீவியம் தன்பாட்டில் போகும்.

மாரும், கண்டும் எங்கட ஊரின்ற கண்மாதிரி, பட்டிக்காறர் காட்டு ஓரத்தில 'காலை'யில மாடுகளை அடைச்சிருப்பாங்க. வெள்ளாப்போடியே போய்ப் பால் கறந்து போட்டு மாடு களச் சாய்ச்சுக் கொண்டு போய்மேயிறதுக்கு விடுற. பாலைப் பாற்சாலையில குடுக்கிற. மாதம் முடியக் காசி, பின்னேரம் மாடு களைச் சாய்ச்சுக் கொண்டு வந்து 'காலை'யில அடைச்சுப் போட்டு வீட்ட வந்தா நிம்மதியான சீவியம். இந்த நாம்பன் கண்டுகள் ஒரு கணக்கான பருவம் வந்தோடன காட்டுல போயிருங்கள்; இதால அதுகளை கணக்கான வயது வரேக்க ஒண்டில் விப்பினம் இல்லாட்டி கரத்தை மாட்டுக்கு பழக்கு வினம்.

ஆத்தங்கரையில் வேற ஊராக்கள் வந்து வாடிபோட்டுத் தங்கிப் பொயிலை செய்யிறவை. இஞ்சத்தப் பொயில சுருட்டுக்கு மிச்சம் நல்லதாம். அதால யாழ்ப்பாணத்துச் சுருட்டு முதலாளிமார் இஞ்சை பொயில வாங்க வருவாங்க. ஊரில வயல் செய்தாப் பொன் விளையும். ஆத்தங்கரையில் இருந்து பாத்தா கண் பார்வைக்கு ஏலாத தூரம் வரைக்கும் வயல்

ஐயுரைகள்

வெட்டைதான். வருசத்தில ரெண்டு போசும் சும்மா பச்சைப் பாய் கணக்கா வயல்வெட்டை பச்சைப் பச்சேலெண்டு இருக்கும் வயல் வெட்டி சூட்டிச்ச நெல்லை ஏத்திற்று வந்து வீடு நிறைய அடுக்கி வச்ச நெல்லை வித்தா கை நிறையக் காசி வரும். நெல்லு வித்தாப் பிறகு வயல்காறர் வீட்டுக்காறரோட ரவுணுக்குப் போனா கரத்தை பிடிச்சுத்தான் சாமான் ஏத்திக் கொண்டு வருவாங்க. பிறகு ஊர்க் கோயிலுகளில திருவிழா, தீ மிதிப்பு, கொம்பு விளையாட்டு எண்டு ஒரே கொண்டாட்டந்தான்.

முந்தியே சொன்னான் தானே, ஊரின்ர ரெண்டு பக்கமும் ஆறும் குளமும் இருக்கெண்டு. ஊராக்கள் அதில மீன்பிடிக்கிற: குளத்தில விரால், யப்பான், சுங்கான் மீனுகள் பிடிப்பம். ஆத்தில பெரிய பெரிய செப்பலி மீன் பிடிக்கலாம். தூண்டில் போட்டும் சின்னச் சின்ன தோணியில போயும் மீன் பிடிப்பாங்க. இந்த மீனை ஊர்க்கடைத் தெருவில வித்துப்போட்டுப் போனா குடும்பப்பாட்டக் கவனிக்கலாம். சிலபேர் மீன்பிடிக்கிறதோட பட்டி மாடும் அடைப்பாங்க. இல்லாட்டி மீன் பிடிக்கிறதோட பிரம்பு வெட்டுவாங்க. மீன் பிடிக்கப்போற ஆக்களிற்றச் சொல்லி கரையில நிக்கிற சின்னனுகள் தாமரப் பூ ஆஞ்சு எடுக்குங்கள். நீந்தத் தெரிஞ்சாக்கள் கொடிவிலத்திப் போய்ப்பூவும் தாமரை இலையும் ஆஞ்சு வருவாங்க. ஊர்க் கோயிலில தாமரைப் பூவாலைதான் பூசையாக்குவார் பூசாரி யார். தாமரை இலையிலதான் கடையிலயும் பந்தியிலயும் சாப்பிடுறது.

இத்தினை தொழில் இருந்தும் ஏன் ஊர் ஆம்பிளையன் தொழிலுக்குப் போறல்ல? ஏன் வீட்டோட இருக்காங்க? ம... அதையேன் கேப்பான்? இந்தப் பிரச்சினை தொடங்கின பிறகு அவனுகள் எங்களைப் படுத்துறபாடு கொஞ்சமோ? ஊருக்கு நடுவில பொலிஸ் ஸ்டேஷனக் கொண்டந்திற்றானுகள். ஒரே குறுக்காலயும் மறுக்காலயும் நடந்து திரிவானுகள். நோட்டு நீட்டுக்கும் அவனுகளின்ரை ஜீப் ஓடித் திரியும். இரவாகிற் றெண்டா துப்பரவா வெளிக்கிட ஏலா. வீட்டோட இருந்தாப் போல விடுறானுகளோ? இருந்தாப்போல வந்தானுகளெண்டா கண்ணிலகாணுற ஆக்களையெல்லாம் அள்ளிக் கொண்டு போயிர்றானுகள். எங்களைக் கடவுள்தான் காப்பாத்தவேணும்.

இப்ப பட்டிக்காறர் பாடு பெரிய கஸ்ரம். மாடுகளைக் காட்டுப் பக்கம் தானே மேய்ச்சலுக்குச் சாய்ச்சக் கொண்டுபோற: சில நேரத்தில மாடுகள் காட்டுக்கயும் போருந்தானே? அந்த மாடுகளைப் பிடிக்கக் காட்டுக்கை போனா காட்டுக்கை ஒழிச் சிருக்கிற பெடியனுகளோட கதைச்சிற்று வாறமெண்ட சந்தே கத்தில "கொட்டியா சப்போட்" எண்டு சொல்லி இழுத்திற் றுப் போனானுகளெண்டா பிறகு ஆளே இல்ல, இப்பிடி எத் தினை பெடியனுகளைக் கொண்டு பேசயிற்றானுகள் முந்தி எவளவு பெடியனுகள் நிண்டு வேலை செய்வானுகள்! இப்ப

பெடியனுகளைக் கண்ணிலயும் காண ஏலா. கொம்பு இழுக் கிறதெண்டா முந்தி எவளவு பெடியனுகள் துள்ளிக்கொண்டு நிப்பானுகள். இப்ப கொம்பிழுக்க ஆக்களும் இல்ல; கொம்பு விளையாட்டும் இல்ல. ஊரில இருக்கிற பெடியனுகள் எண் ணிப்போடலாம்! அவ்வளவு ஆக்கள்தான் மிஞ்சியிருக்கினம். ம -

பிரம்பு வெட்டுற, மீன் பிடிக்கப் போற ஆக்களின்ரையும் இந்தக் கதைதான். அதுகள் ஆத்துக்கு குளத்துக்கு பிரம்பங் காட்டுப்போனா, அங்கநிக்கிற பெடியனுகளுக்கு சாமான் கொண்டுபோய்க் குடுக்கிறதெண்டு சொல்லிப் பிடிச்சிற்றுப் போயிருவானுகள். அதால மீன்பிடியங் குறைவு. எந்த நேரம் எந்த இடத்தில் ஒழிச்சிருந்து சடுவானுகள், இல்லாட்டி பிடிப் பானுகள் எண்டு தெரியா எப்பிடியும் ஒவ்வொரு நாளும் ஆராவது அனுகளிட்ட மாட்டுப்படுவாங்கன் அதால மீன் பிடி யும் சரியாக் குறைஞ்சு போச்சு.

வயல் செய்யிறது அடியோட இல்ல எங்கட வயலுகளுக்குக் கிட்டவா சிங்களவரைக் குடியேத்திப் போட்டானுகள். ஒரே சங்கை மயம். மிச்ச வயலையாவது செய்யலாமெண்டால் அவனுகளிட அட்டகாசம்... வயல் செய்தா ஆமியும் ஊர் காவற படையும் வந்து வயலையும் எரிச்ச ஊராக்களையும் சுட்டு அநியாயமாக்கிப் போடுவானுகள் இப்பிடி எத்தின தரம் நடந்திருக்கு. இப்ப என்னடாண்டா நாங்கள் வயல் வெட்டி சூட்டிச்சா அப்ப வந்து எங்களைச் சுட்டுக் கலைச்சுப் போட்டு எங்கட நெல்லை அவனுகள் அள்ளிக்கொண்டு போயிர்றானுகள். வீடு நிறய நெல்லிருந்த காலம் போய் இப்ப சோத்துக்கு அரிசி வாங்கிற நிலம் வந்திற்று!

அந்தா அம்மா வாறா... மனிசி செரியா மாஞ்சு போயிற்று. வெள்ளாப்போடயே எழும்பி முப்பது கட்டை சயிக்கிள் மிதிச்சு பிறகு வீடு வீடா மீன் வித்து வாறதெண்டா? அம்மா பதி ணொண்டு பன்ரெண்டு மணிக்குத்தான் மீன் கொண்டு வாறதால ஊராக்கள் வாங்கிறதும் குறைவு. அதோட அது சளிட்டயும் மீன் வாங்க காசியில்ல. தொழில் செஞ்சாத் தானே காசி? இப்ப ஊர்தொழிலில்லாம சோந்து வாடிப் போய்க் கிடக்கு. அதால அம்மாவுக்கு மீன் விக்கிறதும் பெரிய பாடுதான். எண்டாலும் என்னத்தச் செய்யிற? எல்லாம் எங்கட தலையெழுத்தெண்டு தாங்கிறதான்... முந்தியெண்டா சில நேரத்திலதான் ஊருக்கு கடல் மீன் வரும். மீன் வந்து தெண்டா வந்து அரை மணித்தியாலத்துக்குள்ள முடிஞ்சிரும் கொஞ்சம் பிந்தினா மீன் கிடைக்காது. ஆனா இப்ப வீட்ட கொண்டந்து குடுத்தாலும் வாங்கிறதற்கு சனத்திற்ற காசில்ல.

எங்கட வீடு நோட்டுக்கு ஓரத்தோட இருக்கு. எங்கட வீட்டுக்கு வலது பக்கத்தில தான் பொலிஸ்ஸ்டேஷன். இடது பக்கம் கொலனிக்குப் போற பாதை; அதில அவனுகளிட சிறுகதைகள்

சென்றி. சென்றிக்கும் ஸ்ரேசனுக்குமிடையில் ஒரே நடந்தும் ஜீப்பிலையும் திரிவானுகள். இரவெண்டா ஒரே அவனுள்ளிட சத்தந்தான் நாயும் விடாம குலைக்க, கடவுளே... பகலில் யெண்டா வளவுக்கையும் வருவானுகள். பெரிய பயங்கரம்.

அம்மா கொண்டு வந்த காசிக்கு சாமான் வாங்கி சமைச்சு சாப்பிடக்குள்ள பின்நேரமாகிப் பொழுதும் மங்கிற்று. இனி ஒருத்தரும் வெளியில் வெளிக்கிட ஏலா. அடுத்த வீட்ட கூடப் போகேலா; வீட்டுக்குள்ளயே இருக்கிறது தான், எல்லாரும் நேரத்தோடயே படுத்திடுவம். படுத்தாலும் உடன நித்திரைக்கு போக ஏலா. ஒரே அவனுள்ளினர் சப்பாத்துச் சத்தம் சேக்கும். வீடு நோட்டுக்கு பக்கத்தில் இருக்கிறதால் எங்கட நெஞ்சில் நடக்கிறமாதிரி பயங்கரமாகக் கேக்கும். நான் காதுக்குள்ள பஞ்சு வைச்சுக்கொண்டு தான் படுக்கிற; இல்லாட்டி நித்திரை கொள்ளஏலா.

எனக்கு வெளியில் போக வேணும் போல இருக்கு. ஆனா வெளியில் ஒரே இருட்டாயிருக்கு; அதோட அவனுகள் நிண்டாலும் நிப்பானுகள்; வெளியில் போகப் பயமாயிருக்கு அதால் பேசாமப் படுத்திற்றன். எப்பிட்யும் இருட்டு விடியத்தானே வேணும்.

□□

ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்

1982 முதல் சிறுகதை, கவிதை ஆகிய தளங்களில் இயங்கி வரும் சமூகப்பிரக்ஞையுள்ள முனைப்பான படைப்பாளி.

“புயலை எதிர்க்கும் பூக்கள்”
(சிறுகதை 1990)

“என் கவிதை” (கவிதை-2000)
ஆகிய இரு தொகுதிகள் வெளிவந்துள்ளன.

கண்ணம்மா, சிவசக்தி, செங்குட்டுவான், சிவகாமி எனப் பல புனை பெயர்களைத் தாங்கும் இவர் ஒரு பாடலாசிரியருமாவார்.

1998ல் தமிழீழத்தேசியத் தலைவரிடம் தங்க விருது பெற்றவர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

வெள்ளைத் துணி

இலேசாகத் தூறிய மழையில் தெருப் புழுதி அடங்கிவிட்டிருந்தது. இரையை வீழுங்கிய சாரைப் பாம்பு மாதிரி அந்த மினிபஸ் நின்றது.

தேநீர்க்கடை, தையல்கடை பழக்கடை இந்தக் கடைகளுக்கு குடைபிடிப்பது மாதிரி நிழல் பரப்பி நின்று மருதமரங்கள் இப்படித்தான் எங்கள் வீடு அமைந்திருந்த சூழல்.

நின்ற மினிபஸ் இரைந்து கொண்டிருந்தது.

‘நிக்கிராக்கள் பின்னுக்குப் போங்கோ...’

‘அர்மா உதிலை இருக்கிறேல்லையணை’
எழுப்பிச் சிற்றிலை இரணை...’

‘ஐயா... உந்த பாக்கை தாங்கோ மேலை போடுவம்... போட்டா உதிலை நாலுபேர் இருக்கலார்,

‘உந்தச் சிற்றிலை நாலுபேர் இருக்கலாம் அக்கா கொஞ்சம் தள்ளி இருங்கோ...’

“பிள்ளையோடை நிக்கிற அம்மா அதிலை இருங்கோ

“ஹை” பஸ்ஸின் இரைச்சலையும்மீறி குரல் ஒன்று ஒலிக்க, மண்ணெண்ணைப் புகையை ஊதிக்கொண்டு பஸ் புறப்பட்டது.

மழை வெய்யில் சுள்ளென்று எறித்துக் கொண்டிருந்தது. பதினோரு மணிக்கு ஒருசில நிமிடங்கள் இருந்தன! பிள்ளைகள் பாடசாலைவிட்டு வருவதற்கு நேரமிருந்தது. எல்லைக்குப் போன கணவர் திரும்பி வருவதற்கு இன்னமும் மூன்று நாட்கள் இருக்கின்றன!

“வீட்டுக்காரர்”

யாரோ கூப்பிடுவதுபோல இருந்தது. எட்டிப் பார்த்தால் ஒருவருமில்லை!

“வீட்டுக்காரர்”

“ஆரது?”

தகரப்படலைக்கு கீழால் செருப்பணியாத இரண்டு கால்கள் தெரிந்தன.

“உள்ளுக்கு வாங்கோ”

“நாய் கடிக்குமோ - பயமாக்கிடக்கு”

மாமரத்தின் கீழ் பக்கத்து வீட்டு நாய் சுருண்டபடி கிடந்தது.

“அது கடிக்காது - வாங்கோ”

தகரப்படலையைத் திறந்து கொண்டு தயங்கித் தயங்கி வந்த பெண்ணுக்கு ஒரு நாற்பது வயதிற்கும்.

“என்ன?”

“எப்பன் தண்ணி தாங்கோ குளிசை போட”

கொடுத்த தண்ணீர்ச் செம்பை இரண்டு கைகளாலும் வாங்கிக்கொண்டபோது கைகள் நடுங்கின.

“என்ன வருத்தம்?”

“மலேரியா என்று குளிசை தந்தவை” நான்கு குளோரோகுயின் குளிசைகளைக் காட்டினாள்.

நான்கு குளிசைகளையும் போட்டு முடித்தபோது செம்புத் தண்ணீரும் முடிந்திருந்தது. அந்தப் பெண்ணின் முகத்தில்

“தலை சுற்றுகிறமாதிரிக் கிடக்குது இதிலை இருக்கிறன்” திண்ணையில் உட்கார்ந்தாள்.

“எந்த இடத்திலை இருக்கிறது”

“கொலனிக்குள்ளை”

என்னத்திலை வந்தது? —”

“நடந்துதான் இனிப் போகேக்குள்ள மிசின் பெட்டி ஏதும் வந்தா ஏறிப் போவம்”

அவளைப் பார்க்கப் பாவமாக இருந்தது. காலைச்சாப் பாடாக வாங்கிய பாணில் இரண்டு துண்டுகளையும் கோப்பியையும் அவளிடம் நீட்டியபோது,

“என்ற குஞ்சுகள் மூண்டும் வீட்டிலை பட்டினியாக இருக்குங்கள். எனக்கு மூண்டும் வேண்டாம்”

நடுங்கி நடுங்கி ஒலித்த அவள் குரலில் தாய்மையின் பாசம் தெரிந்தது. அவள் கண்களை மெதுவாகச் செருகிக் கொண்டாள்.

கொண்டுவந்திருந்த சுடுதாசிப்பை பக்கத்தில் இருந்தது. முழங்கால்களை மடித்துக்கொண்டு அந்தப்பெண் படுத்திருப்பதைப் பார்க்கப் பாவமாயிருந்தது.

இடப்பெயர்வுக்கு முன் அவள் நல்ல வசதியானவளாக வாழ்ந்திருக்கலாம். முகத்தில் ஒருவித இளைப்புத் தெரிந்தது.

வேலைகள் எதிலுமே முழுகமுடியாமல் மனம் உழன்று கொண்டிருந்தது.

சிறிது நேரத்தில் மூத்த பெண்பிள்ளை பாடசாலையால் வந்துவிட்டாள். வாசல் திண்ணையில் படுத்திருந்தவளைப் பார்த்திருப்பாள்.

“ஆரம்மா அது” மிக அருகில் வந்து கேட்டாள்.

விளக்கம் சொன்னதும் ‘பாவமம்மா’ என்றாள்.

அந்தப் பெண் கனவு கண்டவள்போல எழுந்தாள்.

“எப்பன் சுடுதண்ணி தாங்கோ”

“அம்மா - தேசிக்காய் கரைச்சுக் குடுங்கோம்மா”

“வேண்டாம் அங்கை என்ற குஞ்சுகள் மூண்டும் பசியோட இருக்குங்கள்” மறுத்தாள்.

சுடுதண்ணீரைக் கொடுத்தபோது மடமடவென்று குடித் தாள்.

‘உங்கட அவர் என்ன செய்கிறார்?’

அந்தக் கேள்வியைக் கேட்காமலிருக்க முடியவில்லை. மூன்று குழந்தைகளைப் பட்டினியாகவும், மனைவியை நோயாளியாகவும் விட்டுவிட்டு அவன் என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறான் என்று அறியும் ஆவல் உந்தியதில் அந்தக் கேள்வி பிறந்தது.

‘அவர் வேற கலியாணம் செய்திருக்கிறார்’

பதில் ஏதோ செய்தது

அதன் பிறகு அவளுடைய தனிப்பட்ட வாழ்க்கையை பிய்த்துப்பிடுங்கும் எண்ணம் எழவில்லை.

‘அம்மா சோறும் கொஞ்சம் கட்டிக்குடுத்து அம்பதுருவா காசும் குடுத்துவிடுங்கோ’

இரக்கப்படுகிற எல்லோருக்குமே பணஉதவி செய்யுமளவு வருமானமில்லாது விட்டாலும் மனமிருந்தது! இந்தமனப் பாங்கு எங்கள் குடும்பத்தின் பலமா பலவீனமா என்கின்ற சர்ச்சை கூட ஏற்படுவதுண்டு. அதுவும் பணத்தட்டுப்பாடு ஏற்படுகின்ற வேளைகளில் இந்தச் சர்ச்சை ஏற்பட்டு, அமந்து விடும்.

பிள்ளைகள் ஒரேபிடியாக மனிதாபிமானத்தின் பக்கம் நின்றுவிடுவார்கள். பலவீனம் என்கின்ற கட்சி தோற்றுவிடும்!

‘அம்மா’

அந்தப் பெண்தான் கூப்பிட்டாள். அடுப்படியை விட்டு முன் வாசலுக்குப் போக,

‘எனக்கொரு உதவி செய்யிறியளாம்மா?’

‘என்ன உதவி?’ அவள் கேட்பதற்குள்ளாக மனம் பலதையும் சிந்தித்தது அதா? - இதை? என்று.

‘இந்தப் பையுக்கை வெள்ளைத் துணி ஒண்டு கிடக்கு... எடுத்துக்கொண்டு எனக்கேதும் உதவியெய்யுங்கோ... வருத்த மில்லாட்டில் நான் ஏதும் கூலி வேலைக்குப் போயிடுவன்...’

52

எழு முன்னாலை ரெயிலர்பெடியன் இருக்கிறான் சிலவேளை சிறுகதைகள் வாங்குவான்

அவள் போசாமல் இருந்தாள். குளிசைகளின் தாக்கம் அவளைப் பற்றியிருக்கவேண்டும்!

‘உஞ்சுக் உஞ்சுக்—’

பக்கத்து வீட்டுத் தேவாஅண்ணை மிச்ச உணவு போடுவதற்காக நாயைக் கூப்பிட்டார்.

மாமரத்தின்கீழ் மண்ணைக்கிளறிவிட்டுப் படுத்திருந்த அவர் களுடைய நாய் எழுந்து ஓடியது.

‘தையல் கடைக்காறனிட்டைக் கேட்டனான்.. அந்தத் துணியிலை ரத்தக்கறை இருக்கெண்டு வேண்டாமென்றவன்—’

ரியூசனுக்கு போவதற்கு தலைவாரிவிடுமாறு மகள் சீப்பைக் கொண்டுவந்து தந்தாள்.

‘உங்கட பிள்ளையளை இப்ப எங்கை விட்டுட்டு வந்தீங்கள்?’

‘வீட்டிலைதான் தனிய இருக்குதுகள்...’

பக்கத்து வீட்டிலை ஒருதரும் இல்லையே?

‘அதுகளும் எங்களை மாதிரித்தான் கஷ்டம்—’

அவளுக்குப் பக்கத்திலிருந்த பையை எடுத்துப் பார்த்த போது அதற்குள் ஒரு கசங்கிய வெள்ளைத்துணி இருந்தது.

விரித்தபோது - தெறித்துப் பறந்த இரண்டு மூன்று இரத்தக் கறைகள்:

‘என்ர அம்மா என்ர குஞ்சு—’

உசுப்பப்பட்டவளாக அவள் கத்தினாள்.

‘என்ன? என்ன?’ மகள் கிணற்றடியிலிருந்து கழு விய குறைமுகத்தோடு ஓடிவந்தாள்.

‘என்ர குஞ்சுவை ஒரு போட்டோக்கூட நான் பிடிக்கேல்லை அவளினர் நினைவா இந்தத் துணியைத்தானே வைச்சிருந்தனான்’

இப்போது அடங்கிய குரலில் அரற்றுவது போலச் சொன்னாள்!

ஒருவேளை இவள் புத்திபேதலித்தவளாக இருக்குமோ? என் கின்ற எண்ணமும் வலுத்தது.

அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருக்க...

53

எழு

சிறுகதைகள்

'நான் சொல்லுறது உண்மை - என்ர பிள்ளை பள்ளிக்குடத் திலை வாங்கிக் கொண்டு வந்த துணி இது. இதை ஒரு சட்டையா என்ர பிள்ளைக்குக் குடுக்க என்னட்டைக் காசில்ல.

அண்டைக்கு ஒருநாள் எங்கடகொலனிக்குள்ளை குண்டு போட்டாங்கள். அப்ப நான் வேலைக்குப்போட்டன் சின்னப் பிள்ளையளை பாக்கிறதுக்காக வீட்டிலை நிண்டு றொட்டி சுட்டுக் கொண்டிருந்த என்ர குஞ்சு அந்தக் குண்டிலை செத்துப் போச்சு செத்துப்போச்சு '

அவள் தலையில் அடித்து அரற்றினாள்.

'அந்தப்பிள்ளையின்ர ரத்தம் சிதறின அடையாளம் தான் இது என்ர குஞ்சின்ர ஒருபோட்டோகூட என்னட்டை இல்லை... இதை இந்த வெள்ளைத்துணியை ஞாபகமா வைச்சிருந்தன். இப்ப என்ர மற்றப் பிள்ளையளிள்ர பசியைத் தீக்க இதை விக்கக் கொண்டு வந்தன் '

'அம்மா - அழாதேங்கோ ' கண்கள் கலங்க மகள் ஓடிப் போய் அந்தப் பெண்ணின் இருகரங்களையும் பிடித்துக் கொண்டாள்

வெள்ளைத்துணியை உதறிமடித்து அந்தப் பைக்குள் வைத்து அவளிடம் கொடுத்து அதனுடன் சிறிதளவு பணமும் வைக் குமாறு மகள் சொன்னாள்.

'அம்மா - உங்கட பிள்ளை எங்கட பள்ளிக்குடத்திலை படிச்சபிள்ளைதானம்மா. வாங்கோ-உங்களை சயிக்கிள்ளை ஏத்திக்கொண்டு போறன் '

அந்தப் பையை நெஞ்சுடன் சேர்த்துப்பிடித்தபடி அந்தப் பெண் எழுந்து மகளின் சயிக்கிளில் மெல்ல அமர்ந்தாள்.

அந்த வெள்ளைத்துணியில் இருந்த இரத்தத்துளிகள் இப் போது இதயத்துக்குள் ஓட்டிக்கொண்டன!

□□

□ இனுசுவயூர் சிதம்பர திருச்செந்தி நாதன்

ஆதாம் சஞ்சிகையின்
ஆசிரியராகவும்
ஈழநாடு வாரமலர், மாதமலர்
ஆகியவற்றின்
பிரதம ஆசிரியராகவுழிருந்த
இவர் வெளிச்சம்,
சட்டத்தின் திறவுகோல், நாற்று,
காப்பரண ஆகிய சஞ்சிகைகளின்
வடிவமைப்பிலும், வெளியீட்டிலும்
பெரும் பங்காற்றியவர்.
நாவல், சிறுகதை குறுங்கதை,
இலக்கிய விமர்சனம் ஆகிய
தளங்களில் இயங்குபவர்.
ஐந்து நாவல்களும், இரண்டு
சிறுகதைத் தொகுப்புகளும்
இது வரை நூலுருப்
பெற்றுள்ளன.
மூன்று சிறுகதைகள்
சிங்களத்தில் மொழியாக்கம்
செய்யப்பட்டுள்ளன.
இளைய தலைமுறையினரை
வளர்த்தெடுக்கவேண்டுமென்பதில்
அத்த ஆர்வமுடைய இவர்
'எழு' வின் காப்பாளருமாவார்.

தேவர்கள்

கேற்றைப் பூட்டச் சென்ற அவன் பூட்டாமல் திரும்பி வந்தான். ஒழுங்கையில் மாடுகள். மாடுகள் தான். கொம்பை மறைத்துக் கொண்டு வந்தன அவன் வந்ததை மாடுகள் கண்டுவிட்டன. கேற் திறந்திருந்தால் மாடுகள் உள்ளே வந்துவிடும். ஏதோ கேற்றிற்கூடாகத்தான் அவை வரும் என்பதல்ல. வேலிகளில் இடைவெளிகள் இருந்தால் கூடப் போதாம். கனத்த இருள் அந்தப் பிரதேசத்தை முக்காடு போட்டிருந்தது. இருள் முதல் பூட்டியிருக்க வேண்டும். ஏனோ தவறி விட்டது. அவன் பதறிய படி திரும்பி வந்தான்.

வெளி விறாந்தையில் நிவாரணவெட்டில் ஒடுங்கிப்போன வன்னிப் பொதுசனம் போல விளக்கு வெளிச்சம் துடித்துத் கொண்டிருந்தது. பிரகாசமாக விளக்கு எரிவது மாடுகளுக்குப் பிடிக்குமோ என்னவோ?

விறாந்தைச் சுவரில் குடங்கிக் கொண்டிருந்த அவன் அம்மா,

“என்ன” என்றாள் ஓசை இல்லாமல். அதைவிட அவள் விட்ட பெருமூச்சு பெரிதாக கேட்டது.

“மாடுகள்” என்று அவன் பக்குவமாகச் சொன்னான். உடம்பு பதறியது.

மாடுகளை அவன் சந்திக்காத நாள் எது? வாசலில், ஒழுங்கையில், தெருவில் என்று சிவபெருமானுக்கு அடுத்து அவைகள் தான்.

அவனது ஊருக்கும் மாடுகளிற்கும் சம்பந்தம் இல்லையென்றாலும் அவை தாமாகவே வந்து ஊரில் பட்டியடைத்துக் கொண்டு...

பச்சை இலைகுழைகள் தான் அதன்சாப்பாடு; பயப்பட வேண்டாம் என்று ஆளுக்கு ஆள் தைரியம் சொன்னார்கள். வீ. சி. எலக்சனின் போது சொன்னார்கள். எல்லாரும் அதனை நம்பினார்கள்.

சிலவேளைகளில் சிலமாடுகளின் கடைவாயில் சிவப்பாய் ஏதோ வடிந்திருக்கும். அது அவற்றின் கடைவாய் இரத்தமாக இருக்க வேண்டுமென அவனும் அவனைப் போன்ற பலரும் நினைத்தார்கள்.

பிறகுதான் தெரிந்தது. இந்த மாடுகள் வித்தியாசமான மாடுகள் என்று. இலைகுழை சமிபாடு அடையாத நேரத்தில் மாத்திரம் கொஞ்சம் பச்சை இறைச்சி சாப்பிடும். இறைச்சிக் காக அவை யாரையும் வெளிப்படையாகக் கொல்வதில்லை என்பது அவனைப் போலவே பலருக்கு ஆறுதல் என்றாலும் அவை எப்படியோ இறைச்சியைத் தேடிக்கொள்கின்றன. எலும்புகளை மாத்திரம் யாரும் அறியாமல் மேச்சலுக்குப் போகும் போது தங்கள் மேய்ச்சல் தரைகளில் புதைத்து விடுகின்றன.

அவன் வந்து தாய்க்கு அருகில் குந்தினான். குளிர் அடித்தாலும் வியர்த்தது; அவன் அப்பா எதிர்ப்பக்கம் இருந்த வாங்கில் மல்லாந்து கிடந்தார். தோட்டவேலை செய்த களைப்பு அவருக்கு.

அவன் வாசல் கேற்றையே பார்த்துக்கொண்டு இருந்தான். மாடுகள் உள்ளே வந்தால் என்ன செய்யலாம்?

“காலையில் உன்வீட்டில் எத்தனை இடியப்பம் அவித்தது?”

“நீ எத்தனை சாப்பிட்டாய்?”

“நாளைக்கு காலை நீ யாரைச் சந்தித்தாய்?”

“இரவு கண்ட கனவில் வந்த கடவுள் யார்?”

போன்ற அசலான ஆக்கிரமிப்பாளரின் கேள்விகளுக்கு எத்தனை தடவைகள் தான் பதில் சொல்வது?

56

எழு

சிறு கதைகள்

அவன் கேற்றையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அது ஒரு அகன்றகேற். டச்சுக்காலத்து சமாச்சாரம். அவன் வீட்டுச் சென்ற பல்வேறு சங்கதிகள் போல இதுவும் ஒன்றோ என்னவோ?

வீட்டுக் கேற் போலவே அவனது வீடும் பழைய நெடில் உள்ளதுதான். பழந்துணி வாசனை போல் ஒரு கெட்ட நாற்றம் வரும்.

அவன் அப்பா அதுகளை பற்றியெல்லாம் அலட்டிக் கொள்ள மாட்டார். வீட்டில் அவருக்கு ஒரு பக்தி. நிறம் மாறிய சுவரில் காரை உதிர்த்து விழுந்தால் கூட கவலைப்படுவார்.

வீடும் வளவும் பரம்பரையானது. அப்பாவின் அப்புவின் அப்பு வழிவந்ததாம் என்று சொல்லி அப்பா பெருமைப்படுவார். அவனிற்கு இந்தப் பழம் பெருமையில் எள்ளவும் இன்றம் இல்லை. மாடுகள் தான் பிரச்சினை. மாடுகளிற்கு பழம் வீடாவது! புதுவீடாவது அப்பாவின் அப்பு பதினான்கு பரப்புக் காணியில் அம்மன் கோவில் கட்டியபோது அதன் பரிபாலனத்துக்கு கட்டிய வீடாம் இது.

வீட்டின் சாமி அறையில் அப்புவின் அப்பு அணிந்த முள்மிதி யடி பூசைப்பொருளாக இருந்தது. பட்டையாய்க் குறி இழுத்துக் கொண்டு அப்பு அந்த மிதியடியைப் போட்டுக்கொண்டு நடந்தால் ஒருவகைப் பரப்பிரம்ம ஒளி அவரைச் சுற்றி ஒளிரும் என்று சொன்னதை இன்று காலையிலும் அவன் அப்பா அவனுக்குச் சொல்லியிருந்தார். மாடுகளுக்கும் சொன்னாரோ தெரியாது.

இந்த மாதிரியான பக்திப் பரவசம் பொங்கும் பல்வேறு கதைகளை அவன் அப்பா சொல்வதுண்டு. சொல்லிச் சொல்லி பொழுதுதான் போனதே தவிர வேறு எதுவும் நடக்கவில்லை.

அப்புவின் அப்பு பதினானாலு பரப்புக் காணியில் கட்டிய கோயிலில் நள்ளிரவில் கோயில் மணி ஒலிப்பது வழக்கமாம்.

ஒருநாள் நள்ளிரவு கோயில் மணி ஒலிக்கும் சத்தம் கேட்டு அப்புவின் அப்பு கோயிலடிக்குப் போனாராம்.

கோயில் ஒவெனத் திறந்திருந்தது. வாசல் கோபுரத்தில் இருந்து மூலஸ்தானம் வரை தீபங்கள். அவற்றின் பிரகாசமான ஒளிர்வு காணக்கண் கோடிவேண்டும்; அதி அற்புதமான பக்தி அனுபவம் தரும் ஒரு உணர்வு மிக்க சூழலாம்.

நிரையாக பலர் நின்று இருக்கும் குவித்து வணங்கியபடி. எல்லோரும் பொன்றிறம் சுடச்சுட ஒளிரும் பொன்.பாகவதர்கள் போல் தோளில் புரளும் சடை. அதன் பளபளப்பு கண்களைக் கூசவைத்தது.

காதில் கடுக்கணும் பிராமணர்கள் போல பூணூல் அணிந்து பஞ்சகச்சமாய் உடுத்திய உடை அவர்களை வித்தியாசமாகக் காட்டியது. ஆனாலும் அவர்களின் கால்கள் தரையில் இல்லை. சிறு கதைகள்

57

எழு

சிறு கதைகள்

அவர்கள் தேவர்களாம். நள்ளிரவில் இவ்வாறு வந்து வணங்குவார்களாம். இதில் என்ன புதினம்? இப்படித்தேவர்கள் வந்து வணங்குவது சாதாரணமான ஒருவருடைய கண்களுக்கு தெரியாது. இறைவனை மெய்யன்புடன் வணங்குபவர்களிற்குத் தான் தெரியும். அவரும் தான் கண்டதை யாருக்கும் சொல்லக் கூடாதாம்.

அப்படிச் சொல்லாமல் இந்தக் கதை எப்படி வெளியே வந்தது என்று அவன் அவனுடைய அப்பாவிடம் கேட்டதாக இல்லை. அப்புவின் அப்பு தேவர்களைக் கண்டதாகச் சொன்ன தாற்தான் அப்பாவிடம் இருந்து கோயில் பறிபோனதோ? கோயில் நிர்வாகம் இப்போது யாரிடமோ.

ஒழுங்கையில் பரவியிருந்த இருள் கலைவது போல ஒரு அசைவு அவன் கேற்றையே பார்த்தான்; மூச்சு நின்று விடுவது போல பயம் வீரீட்டு கிளம்பியது.

லாடம் பூட்டிய மாடுகள் கேற்றைத் தாண்டி வளவுக்கு வந்தன. மூச்சை நிறுத்திவிடுவது போல விளக்கு பாசாங்கு செய்தது. அவன் அப்பாவின் குறட்டை மாடுகளுக்கு கேட்டிருக்க வேண்டும் அவை சற்று உசார் அடைந்தன.

அவன் அம்மாவுக்கு மலேரியா வந்தது போல நடுக்கம் எடுத்தது. அவனுடன் நெருங்கி அமர்ந்து கொண்டு ஆற்றாமை யுடன் அவனைப் பார்த்தான்.

வளவில் பச்சை இலை குழைகள் இல்லை. மாடுகள் எதைச் சாப்பிடும் என்று அவன் யோசித்தான்.

அவை வளவைச் சுற்றி வந்தன. பிறகு விறாந்தையின் முன்னால் நின்றன;

அவன் எழுந்து போனான் வெறும் உடம்பில் வியர்வை தளும்பியது.

“ வீட்டில் எத்தனைபேர் ”

“ என்ன செய்யிறாய் ”

“ எல்லாரையும் வெளியால வரச்சொல்லு ”

குறட்டையை தூக்கியெறிந்த அவனது அப்பா, வளைந்து குறுகிய அம்மா வெளியே வந்தனர்.

“ நேற்றிரவு கோயிலுக்குப் போனாயா? ”

“ ஒம் ”

மாடுகள் கிரித்தன

“ தேவனைக் கண்டாயா ”

எந்தத்தேவன் என்று கேட்டால் பிரச்சனை. தேவனைத் தெரியாமல் அந்தப் பகுதியில் யார் இருப்பார்கள்? அவனும் இந்த மண்ணில் இருந்து வந்தவன்தானே!

அவனைப் போன்றோர்கள் இந்த மாடுகளை ஒரு பொருட்டாக மதிப்பதில்லை.

ஏன் மதிக்கப் போகிறார்கள்? நேற்று வந்த மாடுகள் குடல் வற்றித்திரும்பிப்போய்விடும் ஆனால் தேவன் எப்போதும் இந்த மண்ணில் மிதிப்பவன். மண்ணுக்காக வாழ்பவன். ஆக்கிரமிப்பாளரை எதிர்ப்பவன்.

கண்ணீர் விட்டு வளர்க்கும் கதிர் முற்றாத வயல் வெளிகளின் ஓரத்தில் இப்போதும் தேவன் போன்ற ஆட்கள் காவல் காத்துக்கொண்டு தான் இருக்கிறார்கள். அவனைப் போன்று வெவ்வேறு இடங்களில், வெவ்வேறு ஆட்கள்.

“ அடேய் தேவனைக் கோயிலில் கண்டாயா? ” மாடுகள் கொம்புகளை மறைத்த தலைகளை ஆட்டியபடி கேட்டன. லாடம் பூண்ட அவற்றின் கால்கள் துள்ளின.

சட்டென்று அப்பாவின் அப்புவின் அப்பு நள்ளிரவில் கோயிலில் கண்டகாட்சி நினைவுக்கு வந்தது தேவர்களைக் கண்டால் சொல்லக்கூடாது. தேவர்களை மட்டுமா? தேவனை யும்தான்.

□□

பலிக்கடாக்கள்

காணி பூமி வளம் யாவற்றையும் வெளியூர் துரைமாருக்கு பணயம் வைத்து கிடைக்கும் வெள்ளிப் பணத்தில் தமிழினத்துக்கு கொள்ளி வைக்கும் அரசின் கஜானா காலியாகக் கிடப்பது போல்; காலை முதல் மாலை வரை மண்ணோடு கட்டிப்புரளும் அந்த விவசாயிகளின் வாழ்வும் வெறிச் சோடியே கிடந்தது.

உழைப்பின் ஊதியத்தை காலடியில் உதறிக் கொட்டி விட்டு மேலெழுந்து தனது கோர முகத்தைக் காட்டும் வாழ்க்கைச் செல்வீனங்கள் அம்மக்களை ஒட்டாண்டுகளாகவே ஒட்டிக் கலைத்தன. எட்டு ஜீவன்களை ஒருங்கிணைத்த பேபி சிங்கோவின் குடும்பம் திணறிக் கொண்டதான் வாழ்ந்தது.

கிராமசபைக்கு சொந்தமான ரூப்பைக்கரத்தை மாடு பற்கள் விழுந்து கிழடு தட்டி விட்ட பின்னர் பென்சனில் அவிழ்த்து விடுவது மாதிரி பேபிசிங்கோவை தேடி இப்போ யாரும் வருவதில்லை. வயல் விதைப்பு வெட்டு எல்லாவற்றிற்கும் அவரது முத்த மகனான கருணாவையும், அவன் தங்கைகளான ஒரு பெண்களையும் தான் அழைப்பார்கள், நான் காவது பையன் படுனேயு பையில் பள்ளிக் கூடத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்தான்.

□ க. சா. அரியநாயகம்

பேபி சிங்கோவின் இலட்சியப் பிள்ளை அவன். சில பெரிய வீட்டுப்பிள்ளைகளைப்போல் நான்கு சொல் படித்து காற்சட்டை அணிந்து உத்தியோகம் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசை.

முத்தவன் கருணாவுக்கு விகாராதிபதி அழைப்பு அனுப்பியிருந்தார், ஏதோ வேலை மண்வெட்டியுடன் வரவேண்டுமென்று. விகாரையைச் சுற்றியிருந்த வடிகால் தூர்ந்து விட்டது மண்ணெடுக்க வேண்டும். வேலைமுடியும் வரை ஊரிலிருந்து வருகிற அளவுக்கு ரீ, சாப்பாடு எல்லாவற்றிலும் சமபங்குண்டு.

சாது அருகில் வந்து குன்றில் அமர்ந்து கொள்வார் கருணா எப்படிச்சுகம்? வீட்டுநிலை என்னமாதிரி.. கஸ்டந்தானா? என்று விசாரித்தார்.

கஸ்டம் யாரை விட்டுப்போகும் சாது!— எப்படித்தான் உழைச்சாலும் ஒரு நேரக்கஞ்சிதான்!— ஊருக்குள்ள நிலத்த நம்பி இருக்கிறவன் பூராவும் இதே கதிதான். வட்டிக்கு கொடுக்கிறவனும் கசிப்புக்காச்சிறவன் வரைதான் மூன்று வேளை சாப்பிடுறான். மற்றவயளிட வயிற்ற பிலாக்காய்தான் நிரப்பது.

“ஓமோம். ஏனப்பா இராணுவத்துக்குத்தான் நம்முடைய புதிய பாதுகாப்பு மந்திரி வேண்டுமான வரை ஆட்களை எடுக்கிறாரே நீயும் உனது தம்பியும் சேர்ந்து விட்டீர்களென்றால் சீமான் மாதிரி வாழலாமே!”

கருணா ஒருமுறை நிமிர்ந்து ஹாமுத்துறுவைப் பார்த்து விட்டு மண்வெட்டியைத் தூக்கிக் கொத்தினான்.

“அதுக்கும் படிச்சிருக்க வேணுமே சாது. நான் இரண்டாம் வகுப்பு படிச்சவன் கையெழுத்து மட்டும் போடுவன்.”

“அது போதும், எது? கையெழுத்துப்போதும். ஜெயசிக்குறுச் சண்டைக்கு படிப்பு எதற்கு? நான் கடிதம் தருகிறேன். இந்த ஊரில் ஐம்பதுக்கு மேல் ஆட்சேர்த்து அனுப்பியிருக்கிறேன்” என்றார் துறவி.

“நாளாந்தம் சவம் வராத நாளில்லை சாமி” அவன் நலிந்த குரலில் முன்கினான்:

“சேச், சே! சாவு எப்படியும் வரும் பாம்புகடித்து வருவ தில்லையா சாவு? மாதா மாதம் ஏழாயிரம் எட்டாயிரம் உன்னுடைய வேளாண்மை தருமா!

அதன் பின் கருணா அடிக்கடி துறவியின் முகத்தை நோக்கினான். ஆசைத்தீ அவனுள் கொழுந்து விட ஆரம்பித்தது. ஏழாயிரம், எட்டாயிரம்! அதன்பின் அவனுக்கு வேலை ஓடவில்லை. கருணா

(2)

அன்று மாலை வரை அவன் அந்தரத்தில் நின்றவாறே வேலையைச் செய்தான். வீடு செல்லும் போது பலவகையான உணர்வுகள் அவனை உலுக்கிக் கொண்டிருந்தன. மாதாமாதம் ஏழு, எண்ணாயிரம் உழைக்கும் சக்தி அவனுள் முடங்கிக் கிடக்கிறதா! இதனை அவன் இதுவரை கண்டதேயில்லை அந்தத் துறவி அதனைக் கண்டு கொண்டார்

வீடு செல்லும் போது லூசி நோனாவின் ரீக்கடைக்குள் புகுந்து ஒரு தேனீர் அருந்தினால் நல்லது போலிருந்தது.

“அக்கே ஒரு ரீ”

“வாடாப்பா, வா” கடைக்குள் இருந்த கருணாவின் கூட்டாளி சரத் அழைப்பு விடுத்தவாறு கிளாசில் எஞ்சியிருந்த கசிப்பை உறிஞ்சினான்.

கருணா அவனருகில் நெருங்கியமர்ந்தான்.

“கொஞ்சம் குடியேன்”

“வேண்டாம் குளிக்கவேணும்” என்று மறுத்த அவனுக்கு தனது இதயநாதத்தை அவனிடம் கொட்டிவிட வேண்டும் போலிருந்தது.

“மச்சான் நான் இராணுவத்தில சேர்ப்போறன். ஜெயசிக் குறு சண்டைக்குப் போகப் போறன்”

சரத் வாய்விட்டுச் சிரித்துவிட்டான்.

“எது சாது கயிறு தந்து விட்டார்போல இருக்கு. என்னிடமும் ஒருநாள் சொன்னாரிடா. பாதாள பைரவியிட்டப்போக வழிகாட்டுவார் அங்கியைக் கழற்றி குளத்தில் வீசிவிட்டு சண்டைக்குப் போகக் கூடாதா?”

“இல்ல சரத் எனது குடும்பநிலை உனக்குத் தெரியாதா - இந்த மண்ணைக் கிண்டிக் கொண்டு வாழவே முடியாது போலிருக்கு” கருணாவின் குரல் ஹீனஸ்வரத்தில் தொண்டைக்குள் இறுகியது. சரத் அவனிடம் அனுதாபம் கொண்டான்.

“உண்மைதான்டா, நீ குடும்பப்பாரம் உள்ளவன். சிறிலங்காவில் இராணுவத்த விட என்ன வேலையைக் காட்டினா அம்மா. அம்மா வந்த பிறகு கம்பனிகளுக்கு மூடு விழா; நான் ஏதோ மூச்சு நின்று போகிற ட்ரக்க்டர்களுக்கு மூச்சுக் குடுத்துக் கொண்டு காலத்தப் போக்கிறன். ஏதோ யோசிச்சுச் செய்துகொள். பிறகு கறுகைகள் நான் உன்னை நினைத்து ஒரு துளிக் கண்ணீர் சிந்தக்கூடாது”

என்று துக்கம் மேலிடக் கூறினான் சரத். அவர்கள் பொழுது சாயும் வரை பேசவிட்டுப் பிரிந்தனர்

மாலை உணவு பரிமாறும் போது பேசியத் தன்னை ஆட்டிப் படைத்த அந்த ஆசை நெருப்பை அள்ளிச் சிந்தினான் கருணா. இராணுவத்தில் சேரும் சமாச்சாரத்தை கேட்டதும் தாய் அவறியடித்து விட்டாள். அண்டை வீடுகளில் நிசமும் ஒவ்வொரு மரணச்சடங்குகளுக்கும் அவள் சென்று கண்ணீர் வடித்து விட்டு வருகிறவள் தானே. அந்தப் பெரிய குடும்பத்தின் உறுப்பினர்கள் யாவருமே அவனைச் சூழ்ந்திருந்து சமாதானப்படுத்தினர்.

“யாரோ கட்டையில போவான் தனது மகன் மனைதைக் கொடுத்து” விட்டதாக அவட்டிக் கொண்டாள் தாய்.

சாது தனக்கு ஒரு கடிதம் தந்து உதவப் போவதை சொன்னான் அவன். தனது தங்கைகள் சோகத்தால் வாடிப்போவதையும் வறுமை அவர்களைச் சாத்தானைப் போல் பற்றிக் கொண்டு அவசி எடுப்பதையும் அவன் வேதனையோடு சுட்டிக்காட்டினான். கண்கள் கலங்கின.

அந்தக் குடும்பமே அவனுக்காக பிரிந்துசுரத்தது அம்மாவாயடைத்துப் போனாள். தேசம், ஞானம், கல்வி, ஈசன், பூசை உயல்வாம் காசுக்கு முன் சரணாகி தானே!

(3)

இராணுவ ஆட்சேர்ப்பு மையத்தில் கருணாவுக்கு பலத்த வரவேற்பு. குடுபட்ட பூனையான அந்தக் கிராமத்திலிருந்து அவன் ஒருவனே சென்றிருந்தான். “தேசத்தைக் காக்க முன் வந்த ஒரே ஒரு உத்தமன் நீ” என்று பாராட்டிய அங்கிருந்த அதிகாரி ஒருவர், அவனுக்கு ஒரு கொக்கோ ரீ கொடுக்கும்படி சொன்னார்.

மறுநாளே அவன் தனது சாரம், சேட்டை சுருட்டி எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டான். கிராமங்களெங்கிலும் வலை வீசி ஒரு முப்பது பேர் சேர்க்கப்பட்டனர். பின்னர் பயிற்சிக்கு அனுப்பப்பட்டனர்.

பயிற்சிக் களத்தில் ராஜமரியாதை நடந்தது. யூனியோம், மது, உணவு, சிகரெட் எல்லாமே தண்ணீருக்குள்ள தாராளத் தன்மை இருந்தது.

அங்கிருந்தவாறு வீட்டுக்கு ஒரு கடிதம் வரைந்திருந்தான் கருணா. கடிதத்தோடு சில ஆயிரம் ரூபா நோட்டுக்களும் இருந்தன. தன்னை வவுனியாவுக்கு கொண்டு செல்லப்போவதாக அறிவித்திருந்தான்.

பேபிசிங்கோவின் களி மண்ணாலான வீடு இருந்த இடத்தில் சின்னஞ்சிறு அழகான ஒரு செக்கோசலோவாக்கியா மொடலிலான வீடு எழுந்து நின்று கண்களை உறுத்தியது. உள்ளேயும் மொடேன் பேணிச்சேர்ஸ் என்ற பிரம்பு நாற்காலிகள் விதவிதமான பொருட்கள் அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தன வவுனியாவில் சம்பளம் - கிம்பளம் என்று பலரக வருமானம்.

இப்போது முற்றத்தில் கிடக்கும் மரக்குற்றியில் பேபிசிங்கோ அமர்வதில்லை. மண்டபத்தில் கல்வஸ் ஈசிச் செயரில் கிடந்த வாறு ரேப் ரெக் கோடரில் பழைய எடிஜயமான - ருக்குமணி தேவியின் பாடலை ரசித்துக் கொண்டு கிடப்பது பொழுது போக்கு. ஏன்? வெளியில் செல்லும் போதும் வெள்ளைச் சாரமணிந்து லட்சணமாகத்தான் சென்பட்டார். வீட்டுப் பெண்களும் சற்று நாகரிகமாக விளங்கினர். காதுகளில் கற்கள் பதித்த தோடுகள், நடையுடையெல்லாம் புதியமோஸ்தரில் துலங்கியது.

அன்று கருணாவிடமிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது. அதில் அவனது புதுப்பிக்கப்பட்ட வாழ்க்கையின் திடீர் மாற்றங்கள் பற்றி எழுதியிருந்தான்.

தான் ஒரு ராஜா வீட்டுப்பிள்ளை மாதிரி வாழ்வதாகவும் சனங்கள் தன்னிடம் எவ்வளவு மரியாதையுடன் நடந்து கொள்கிறார்கள் என்றும், தான் இதுவரை அங்கு மண்வெட்டியுடன் காலத்தை விரயம் செய்து விட்டதாகவும் தனது தம்பி சுதாவை உடனடியாகப் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து நிறுத்தி இராணுவத்தில் சேர்க்குமாறும் கூறியிருந்தான். அத்தோடு வவுனியாவுக்கு விஜயம் செய்த பிரதிப் பாதுகாப்பு மந்திரி தனது முதுகில் தட்டி தைரியம் சொன்னதாகவும் மகிழ்ச்சிப் பரவசத்தோடு எழுதியிருந்தான்.

(4)

ஏதோ ஒரு மாயையின் மயக்கத்தால் ஆட்கொள்ளப் பட்ட பேபிசிங்கோவின் இரண்டாவது மைந்தன் சுதா கல்லூரி வாழ்வுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கும் நோக்கோடு பாடசாலையை நோக்கி உற்சாகத்தோடு நடந்தான். மாணவர்களிடம் தனது கருத்தைக் கூறினதும் சிலர் அவனை மொய்த்துக்கொண்டனர்.

“ சுதா இராணுவத்தில் சேரப் போகிறான் ”

“ பாவம் வீணாகச் சாகப் போகிறான் ” என்றான் அவனது ஆப்த நண்பன்.

அவன் அவர்களிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு கல்லூரி அபிப்பிராய அறைக்குள் நுழைந்தான் அதிபர் சில வினாடிசுரின் பின்னே சாவதானமாக அவனை நிமிர்ந்து நோக்கினார்.

“ சேர் நான் கல்லூரியை விடுவதாக முடிவு செய்து விட்டேன்; இராணுவத்தில் சேரப் போகிறேன் ”

அவர் அவனைப் பாராட்டுவார் என நம்பினான், அடக்கமான அவர் நெற்றியில் சுழிகள் தோன்றி மறைய ஒரு கணம் பார்த்தார். பின்னர் மெதுவாகக் கேட்டார்.

“ எதற்காக? ”

அவன் தலையைக் குனிந்தபடி அடித்தொண்டையால் சொன்னான் “ நாட்டுக்காக! ”

“ — ” மௌனம் சில நிமிட நேரம் நீடித்தது சொன்னார் “ நாட்டுக்கு என்ன ஆபத்து வந்தது? அவர்கள் தங்கள் நாட்டைத்தான் கேட்கிறார்கள் நம்முடைய நாட்டின் மீது படையெடுக்கவில்லையே! ”

ம்! — ம! — போய்வா ” என்று சொல்லி விட்டுத் தலை குனிந்தார்.

அவன் வீதியில் ஏறி நடந்தான் சிந்தனை குழம்பியிருந்தது. அப்போது அவனை ஒரு இராணுவ வாகனம் கடந்து சென்றது. உற்று நோக்கியபோது மூன்று சடலப்பெட்டிகள் மலர்வட்டங்களோடு காணப்பட்டன. சென்ற வாகனம் நின்று சுதாவின் ஒழுங்கையால் திரும்பியது.

சுதா வேகமாக நடந்தான். சந்திக்குச் சென்று பார்த்ததும் அது தங்கள் வீட்டு வாசலில் நிற்பது தெரிந்தது. அங்கே சவப் பெட்டியொன்று இறக்கப்பட்டு அவனது இல்லத்திற்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டது.

சனக்கூட்டத்தின் மத்தியிலே வீட்டாரின் அழுகரல் முச்சந்தியில் மோதி ஊரில் பரவியது.

சுதாவின் நடை வேகம் தளர்ந்தது. கால்கள் பின்னிப் பிணைந்தன. முளையிலே மின்னல் வெட்டியது.

சமாதானத்துக்கான போர் விளைச்சலின் அறுவடையை அவ்வூரில் விநியோகிப்பதில் அந்தச் சவம்காவிவாகனம் பம்பரமாகச் சுழன்று செயற்பட்டது.

□□